

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ ANTİKAPİTALİST GAZETE

500. sayı özel ek ■ 18 Ekim 2014

**İŞÇİ SINIFININ
KURTULUŞU
KENDİ ESERİ
OLACAKTIR!**

Sosyalist İşçi'nin 500 sayılılık yolculuğu

Sosyalist İşçi Doğan Tarkan'ın ısrarı ve girişimiyle çok uzun yıllardır yayın hayatına devam ediyor. 1980'lerde illegal koşullarda çıktı Sosyalist İşçi. Yurt dışında yayına hazırlanıp çok zor koşullarda Türkiye'ye sokulup çoğaltıldı. El altından dağıtımı yapıldı.

12 Eylül 1980 darbesinin ardından işçi sınıfının mücadelesini hem teorisinin hem de eyleminin merkezine alan devrimci bir örgütün kurulması hedefi, Sosyalist İşçi'nin zorlu koşullarda da olsa yayın faaliyetini aksatmamasıyla önemli ölçüde başarılı.

Sosyalist İşçi daima iki görevi aynı anda yerine getirmeye çalıştı: Dünya işçi sınıfının geçmiş deneyimlerinin derslerini aktarmak ve bu deneyimlerin ışığında bugüne, dünya kapitalizmine meydan okumak. Dünyü bugüne bağlamak. Bugün kapitalizmi teşhir ederken, dün kapitalizme karşı mücadele edenlerin deneyimleri en önemli dayanak noktalarımız. Diğer bir deyişle, Sosyalist İşçi hem anılarımızın toplamı olan silahımızdır hem de bu silahın bugün kapitalizme karşı doğrultulmasının aracıdır.

Sosyalist İşçi'nin çok basit bir pusulası var: Ezenle ezilen arasındaki ilişkide, asla ama asla tarafsız kalınmaz. Daima ezilenlerden yana tutum alınır. Ezilenden yana tutum almadan ne demokrat, ne solcu ne de sosyalist olmak mümkündür. Dünya kapitalizmine karşı dünya işçi sınıfı, kapitalist devletlerin şiddetine karşı bu şiddete maruz kalanlar ya da karşı çıkanlar, ezilen halklar, soykırıma maruz kalanlar, şiddete maruz kalan kadınlar, hakları gaspedilen Kürtler, Ermeniler, LGBTİ'ler, başörtülü kadınlar, kent yoksulları, Aleviler, Yahudiler, Rumlar.

500 sayı boyunca, ezilenlerin sesi, kürsüsü, mücadelesinin yankısı olan Sosyalist İşçi başka bir basit kurala daha sahip: Sosyalist İşçi milliyetçiliğe en küçük bir prim vermeyen çok az yayın organından birisidir. Gazetenin sayfalarında Marx ve Engels'in şu türden cümlelerine defalarca tanık olundu: "Bütün ülkelerin proleterlerinin çıkarları

10 işçinin öldüğü iş cinayeti ertesi günü Torunlar İnşaat'a yürüyüş, 8 Eylül 2014 Mecidiyeköy-İstanbul

aynı ve düşmanları ortaktır... Bir bütün olarak proleterlerin gelişmesi ve bütün eylemleri özünde insancıl ve anti milliyetçidir". (Londra'da Uluslar Şenliği makalesinden, 1845) Milliyetçilik, egemen sınıfın fikirlerinin en güçlüsü, en tehlikesidir. Bunun nedeni, milliyetçi her fikrin, bu fikirlerin etkisi altındaki bir işçiyi kendi egemen sınıfına, kendi devlete bağlaması. Diğer bir deyişle, kölenin-köleliğini sonsuza kadar gönüllü bir biçimde sürdürmek için efendisine bağlanması anlamına gelmesidir.

Sosyalist İşçi sayfaları, sol görünümüne milliyetçiliğe, yurtseverlik adı altında savunulan egemen sınıf fikirlerine karşı da daima tartıştı. "Milliyetçilik, burjuvazinin temel fikridir. Burjuvaziyle doğmuş, ulusal pazarların ulusal sınırlarla garanti altına alınması için tek tek her ülkede diğer etnik grupları imha ya da zorla ikna ederek egemenliğini pekiştiren bir etnik grubun kendisini meşrulaştırma ideolojisidir. Burjuva sınıfının herhangi bir fikri değil,

burjuva sınıftan kopartılmayacak, kapitalist sistemin yeniden üretiminin zorunlu bir koşuludur milliyetçilik. Bu yüzden burjuvazinin elinden alınacak bir oyuncak değildir. Bu yüzden adını değiştirince tadını değiştirmek mümkün değildir milliyetçiliğin ya da yurtseverliğin." (Sol milliyetçilik: Bir akıl hastalığı, Sosyalist İşçi 2 Şubat 2010)

Bu yüzden, gazetemizde, milliyetçi hiçbir fikir yanıtız kalmaz, milliyetçiliğin bütün tezahürleri teşhir edilir.

Sosyalist İşçi, insanı doğanın merkezi gören tüm sol anlayışlardan farklı bir yayın çizgisi izledi. İnsan doğal tarihin bir ürünü ve ekosistemin bir parçasıdır. Bu nedenle, kentsel dönüşüme karşı mücadelenin, iklim krizine yanıt verme direnişinin, Dünya ve Türkiye'de egemen sınıfların gezegeni tahrip eden enerji politikalarına karşı eylemlerin megafonu olarak işlev görür Sosyalist İşçi.

Sosyalist İşçi aynı zamanda "demokrasi sosyalizmin kalbidir" diyenlerin gazetesidir. Demokrasinin her bir zerresi,

tüm işçi sınıfı için, tüm ezilenler için ekme ve su kadar önemlidir, savunulmalıdır. Siyasal demokrasinin sınırlarının genişlemesi, işçi sınıfının ve tüm muhalefetin örgütlenme düzeyinin gelişmesi demektir. Sosyalist İşçi, demokrasiyi, ezilenlerin egemen sınıflardan tırnaklarıyla koparttığı haklar toplamı olarak görenlerin gazetesidir ve tam da bu nedenle, reformlar için mücadelenin bayrağı olmaya çalışır.

Fakat reformlar tek başına yeterli değildir. Her reform, o reform için mücadele demektir ve bu mücadele reform bir kez kazanılınca son bulmamalıdır. Reformu elde etmek kadar reformu elde tutmak da önemlidir. Olağan dönemde "evrensel bir değer" olarak görülebilen her hak, devletler tarafından olağanüstü dönemlerde askıya alınabilir. Reform mücadelesinin bir başka önemli yanı ise haklarını kazanmak için kolektif bir mücadele veren işçilerin tam da bu mücadelenin içinde yaşadığı değişimdir. Tek başına hiçbir gücü olmadığı

düşünen insanlar, birlikte mücadele ederken kolektif gücün egemenlerden haklarını çekişmeye muktedir olduğunu gördüğünde, değişimin kendi eyleminin bir parçası olduğu kolektif eylemin sonucunda gerçekleştiğini gördüğünde, reform mücadelesinden devrimci mücadeleye doğru bir sıçrama yaşar. Her reform mücadelesi, aynı zamanda reformların ne kadar yetersiz ve kazanmamız gereken koskoca bir dünya olduğunu da gösterir.

Sosyalist İşçi, 500 sayıdır, enternasyonalizmin sözcülüğünü yapıyor. "Uluslararası dayanışma, işçi hareketi içerisinde gurur duyulacak eski bir gelenektir. Bu aslında sosyalizmin en merkezi fikridir. Marx'ın da 1848'de yazdığı gibi, işçiler egemen sınıfın milliyetçi propagandasını aşarak aslında bir vatanları olmadığını fark ederler. İşçilerin asıl 'kan bağları' dünyanın her yerindeki diğer işçilerleler." (Colin Baker, Enternasyonalizm, Sosyalist İşçi, 21 Eylül 2010)

500. sayıyı arkamızda bırakıyoruz, önümüzde kaç 500 sayının daha bizleri beklediğini bilemiyoruz. Ama şunu biliyoruz: Mücadele sürüyor, sürecek. Karl Marx ölmeden birkaç sene önce kendisiyle röportaj yapan bir gazeteci şunları yazıyor: "Bütün bu söyleşi, yaşın ve çağların izi üzerine, günün konuşmaları ve akşam sahneleri, zihnimde, yanıtını bu bilgeden isteyeceğim varlığın nihai yasasıyla ilgili sorusunu düşürdü aklıma. Dilin derinliklerine dalarak ve vurgunun yükseklerine çıkarak, devrimciyi ve filozofun sözlerini şu vahim sözcüklerle kestim: 'Nedir?'... 'Nedir?' diye sorduğum soruya, derin ve ağırbaşlı bir tonla yanıt verdi: 'Mücadele!' Başta sanki çaresizliğin yankısını duymuşum gibi geldi bana; ama o ki, bu yaşamın yasasıydı."

Evet! Mücadele! Sosyalist İşçi, 500 sayıdır yapmaya çalıştığı gibi, hem mücadelenin kürsüsü, sesi olmaya çalışacak hem de bu mücadelenin aktivistlerinin örgütlenme silahı olmaya devam edecek.

İlk Sosyalist İşçi'ler

Sosyalist İşçi gazetesinin ilk sayılarını düşündüğümde, tarih öncesi yılları hatırlar gibi hissediyorum kendimi.

Dosya kağıdı boyunca kalın beyaz bir kağıt, berbat bir baskı kalitesi, amatörcü bir mizampaj...

Üretim süreci ise daha da ilkel. Daktilo görünümünde ama çok daha büyük, kapkara, küçük bir bavul boyutlarında IBM marka bir dizgi makinemiz vardı. Eşek ölüsü ağırlığında. Tuşların üstünde 10-15 santimlik, tek satır gösteren bir ekran vardı. Son yazdığımız birkaç kelimeyi görür ve düzeltebilir, daha öncesini göremez ve düzelte-
mezdik.

Bu makineden uzun sütunlar halinde çıktı alır, makaslarla keser, biçer, yapıştırır, gazeteyi oluştururduk. Bugün gibi o gün de saplantılı olduğum için, ben tashih yapar, imla hatalarının düzeltilmesine çalışırdım. Doğan "de, "da" eklerinin ne zaman bitişik ne zaman ayrı yazılacağını bilmezdi, öldüğü güne kadar da öğrenmedi! Hata bulduğumda, hatalı kelimeyi makinede tekrar yazar, çıktı alır, makasla kelimeyi küçükük keser, sayfada ki hatalı kelimenin üzerine tutkalla yapıştırırdık.

Örgütü bir arada tutmak

Şimdi gülünç geliyor, ama o makine örgütün en önemli servetiydi herhalde! Kim bilir nereden, nasıl bulmuştu Doğan onu.

Londra'da ürettiğimiz gazetenin görünümü gazeteye pek benzemiyordu, ama Türkiye'ye ulaştığında neye benzediğini bilemiyorum. Herhalde gazeteyle daha da az benziyordu! Bizim ürettiğimiz şekli küçültülür, minyatür hale getirilir, memlekete gönderilirdi. Burada, benim bilmediğim kişilerce çoğaltılır, benim bilmediğim kişilere dağıtılırdı.

Sayı 1. Yıllardan 1984. 12 Eylül dönemi.

Az sayıda insanı, o karanlık günlerde teslim olmayan, örgütlü kalmak, örgütü büyütme, direnmek için çabalayan bir avuç devrimciyi beslemeye, bir arada tutmaya hizmet ediyordu gazete.

Hiç aksamadı. En zor, en parasız, en kaygılı zamanlarda bile Sosyalist İşçi çıktı. Çıkarması söz konusu bile olmazdı, olamazdı. Memleketten kötü haberler, tutuklanma haberleri geldiğinde, tutuklananları tanıyıyor da olsam, benim moralim

bozulur, şevkim kırılırdı. Doğan ise hilkat garibesini gibiydi, makine gibiydi: Ne bir moralsizlik, ne bir karamsarlık. Tekrar toplanır, tekrar yazılarımızı yazmaya, kağıt parçalarını tutkalamaya başlardık.

Kafamıza göre değil

Bilmem hatırlatmama gerek var mı? Bilgisayarsız, internetsiz, mail'siz, akıllı veya aptal cep telefonsuz günlerde çıkıyordu gazete. Yazılardaki ayrıntılı bilgiler için google'a değil, kitaplara danışmak, oturup çalışmak gerekiyordu!

Daha önemlisi, Türkiye'deki yoldaşlarla haberleşmek, gazetede neler görmek istediklerini öğrenmek, neler tartıştıklarını ve hangi konularda bilgi istediklerini bilmek... Doğan bunu nasıl yapardı, bilmiyorum. Ama yapardı. Kafamıza göre çıkarmazdık gazeteyi. Hep Türkiye'dekilere yardımcı olmak amacımız vardı, neler yazılacağı ona göre saptanırdı. "Şöyle bir tartışma varmış, şunu ve şunu yazalım" derdi Doğan.

Şimdi bakıyorum da, bazı yazılar hayretler içinde bırakıyor beni. Örneğin, tam otuz yıl önce Ermeni soykırımını üzerine uzun ve kapsamlı bir yazı yazmış Doğan. Çok iyi hatırlıyorum, böyle bir konudan benim o zamanlar haberi-
rim bile yoktu. Ama belli ki

Türkiye'den sormuşlar; durup dururken "Haydi, bir de şöyle bir şey yazayım" dememiş olduğu belli.

Etkili olmanın sırrı

Gazete çıkmaya ne olurdu? Manyakça bir inat ve azimle, olumsuzlukların hiçbirini takmayıp sürdürülmüş olmasaydı bir şey fark eder miydi? Değdi mi? İşe yaradı mı?

Bu soruların cevabı elinizdeki gazetede ve bu gazeteyi üreten partinin varlığında.

Bugün DSİP küçük, ama zaman zaman ülkenin siyasi gündemine damgasını vurabilen bir örgüt. Küçük, ama Sosyalist İşçi ilk çıkıp Londra'dan İstanbul'a gönderildiği günlerde onu okuyunların sayısına kıyasla kat kat büyük, kat kat etkili.

Etkili olmanın sırrı, geniş emekçi kitlelerin önündeki sorunlara ve aklındaki sorulara tatmin edici cevaplar verebilmektir. Etkili olmanın yolu, bu sorunlar ve sorular karşısında birlikte tavır alıp birlikte davranabilmektir.

Gazete, bir partinin iskeletidir. İnşaat halindeki binanın çevresindeki iskeledir.

Otuz yıl önce o gülünç görünümü gazeteyi üretmek iskeleyi kurdu. Bina yükseliyor, iskele daha sağlam, ama aynı iskele.

Roni Margulies

21. yüzyılda gazete çıkartmak anlamsız mı?

Dünyada ve Türkiye'de bir çok gazete kapanıyor, yerlerini internet sitelerine bırakıyor.

İnsanlar haberleri gazete bayilerine giderek değil cep telefonlarından, tabletlerden, bilgisayarlardan takip ediyor.

Twitter, Facebook, sosyal medya hem başlıca haber kaynağı hem de bir çok protestonun örgütlenme aracına dönüşüyor.

Neden hala Sosyalist İşçi'yi kağıda basarak sokakta, işyerlerinde, okullarda elden satmaya çalışıyoruz?

Kapitalist toplumun nesnel yapısı

"Egemen sınıfın fikirleri her çağda egemen fikirlerdir. Yani toplumun egemen maddi gücü olan sınıf aynı zamanda egemen entelektüel gücüdür de."

Karl Marx'ın dikkat çektiği bu nesnel durum günümüz kapitalizmi için de geçerli. Basılı medyada da sosyal medyada da hakim egemen fikirler egemen sınıfın fikirleri. Ve bu fikirler ancak mücadele içerisinde kırılabilir.

Kapitalist toplumun yapısını eşitsiz gelişme belirler. Eşitsiz gelişme işçi sınıfı kitlelerinin bilincindeki eşitsizliklerle kendini gösterir.

Mücadelenin büyümediği durumlarda büyük yığınlar egemen sınıfın fikirlerinin etkisi altındayken, küçük bir azınlık devrimci fikirlerin taşıyıcısı olur.

Devrimci parti, devrim anına kadar bu azınlığın örgütlenmesidir ve büyük çoğunluğu sosyalizme ikna etmeye çalışır.

Yayın ve örgütlenme

Bu ikna, siyasi gerçekleri teşhir ederek (ajitasyon) ve egemen sınıfın yaydığı fikirlerle hesaplaşarak önerdiğimiz yeni toplumsal düzeninin temellerini her bir mücadele konusu üzerinden açıklayarak (propaganda) mümkün olabilir.

Marksistlerin silahlı devrimci fikirleridir. Bu yüzden Sosyalist İşçi gibi gazete çıkartırız. Sosyalist İşçi sattığımız herkese birlikte örgütlenme ve mücadele çağrımızı ulaştırırız. Olan bitenler ve gelecek hakkında tartışma fırsatı buluruz. Devrimci gazete, işçi sınıfı ve ezilen bireyler arasında devrimci partinin ağırlar kurmasının aracıdır. Bu ağırlar, demokratik merkezîyetçilik yani her günkü sınıf mücadelesi içinde tartışma ve birlikte davranmayla birleşir. Sosyalist İşçi gibi devrimci gazeteler, bu yüzden masabaşlarında değil mücadelenin içinden gelir. Sadece bugünkü mücadelelerden değil, 400 yıldır kapitalizme karşı uluslararası işçi hareketi mücadeleden de. Hareketin her seferinde sıfırdan başlamaması, sistemden devrimci kopuşun yenilmemesi için devrimci parti gerekir. Çünkü bir araç olan parti, işçi sınıfının hafızasıdır ve devrimci gazete tam da bunu mücadeleden kitlelere götürerek işçi sınıfı mücadelesinin gelişmesine yardımcı olur.

İnternetin sınırları

İnternet, yazılı basındaki burjuva sansürü kırdı. Dünyanın en uzak köşesinde gelişen mücadeleleri anında öğreniyoruz. Kapitalizmin 7 milyar insana yaşattığı onca acıyı ve sistemin acımasız işleyişinin sayısız göstergesi ekranda okuyabiliyoruz. Ancak sadece siyasi gerçekleri öğrenmek ya da bir çok sorun hakkında detaylı bilgi almak yetmiyor, çünkü:

- Türkiye'de nüfusun yüzde 50'si, dünyada ise 4.4 milyar insanın internete erişimi yok.
- İnternette, sosyal medyada hakim fikirler egemen sınıfın fikirleri.
- Bu toplumdaki haksızlıklara karşı çıkan birey, kolektif mücadele öneren diğer bireyler ve örgütlenmelerle değil ekranla ilişki kuruyor.
- Facebook ve Twitter acil eylem çağrılarını yaygınlaştırsa da mücadele internet üzerinden değil gerçek yaşamda mücadele eden aktivistler tarafından inşa ediliyor.

Her alanda hegemonya mücadelesi yürütmek zorundayız. Bizim de sosyalist.org ve marksist.org gibi internet sitelerimiz var. Ancak Sosyalist İşçi gazetesi olmadan fabrikalarda, işyerlerinde, okullarda, sosyal hareketlerin içinde örgütlenemeyiz.

Antikapitalist hareketin ve Arap Devrimleri'nin en önemli dersi, dünyanın her yerinde işçi sınıfının içinden destek bulan güçlü devrimci partiler inşa etmenin gerekliliği. Devrimin zaferine kadar Sosyalist İşçi'yi çıkarmaya, sokaklarda satmaya ve partiyi inşa etmeye devam!

Volkan Akyıldırım

Aşağıdan sosyalizm

Sosyalizm fikri, çok uzun zamandan bu yana insanların ulaşmaya çalıştığı bir umut olarak var oldu. Tarihin çok eski dönemlerinde bile, insanlar toplumun içindeki eşitsizliklerin ortadan kalkması için mücadele etme çabası içinde oldu. Köleler efendilerine karşı, plebler partilere karşı, köylüler derebeylerine karşı ezen ve ezilenin olmadığı, daha özgür, daha güzel bir dünyada yaşamak için savaşlar verdiler. Spartaküs'ten Şeyh Bedrettin'e kadar uzanan bir dizi önder, daha güzel bir dünya kurmak için mücadele ettiler.

Kapitalizmin bir dünya sistemi olarak ortaya çıkmasından ve bağrından işçi sınıfını doğurmasından sonra, aynı mücadele var olmaya devam etti. O güne kadar daha güzel bir dünya için mücadele edenler, bunun aydınlanmış bir grup seçkin tarafından ya da ezilen kitleler adına hareket eden bir grup kahraman devrimci tarafından gerçekleştirileceğini öngördüler. İşçi sınıfının iki büyük öğretmeni, Karl Marx ile Friedrich Engels ise işçi sınıfının bir grup aydın ya da kahraman devrimci tarafından kurtarılamayacağını, sosyalizmin "yukarıdan" inşa edilemeyeceğini, işçi sınıfının kurtuluşunun kendi eseri olacağını söylüyordu. İşçi sınıfı mülkiyet prangalarıyla kapitalist düzene bağlı değildi, kolektif hareket etme ve üretimde oynadığı rolden ötürü kapitalizmin zincirlerini kırabilme yeteneğine sahipti.

Sosyalist İşçi, Karl Marx'ın "işçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır" önermesinde en billurlaşmış şekilde ortaya çıkan aşağıdan sosyalizm düşüncesinin en kararlı savunucusu oldu. Gazetenin Nisan 1984'te çıkan ilk sayısının başlığında, bu ifade yer alıyordu. Zaman içerisinde bu düşüncenin ne kadar doğru olduğu, işçilerin ancak yanılması mümkün olmayan bir partide örgütlenen devrimciler tarafından kurtarılabileceğini söyleyen, aşağıdan değil, yukarıdan sosyalizmin savunuculuğunu yapan stalinizm felaketiyle çok açık bir şekilde ortaya çıktı. Sosyalist İşçi, azınlığın çoğunluğu demir yumruğuyla yönettiği sözde sosyalist, özde devlet kapitalisti SSCB ve diğer Doğu Bloku ülkelerinin egemenlerinin, 1989-91 devrimleriyle bizzat işçi sınıfının kitlesel eylemiyle tarihin çöplüğüne atılmasını selamladı.

Sosyalist İşçi, 1999 yılında

Paris Komünü, 1871. Aşağıdan sosyalizm bir partinin iktidarı değil işçilerin ve fakirlerin kendi doğrudan demokrasi organlarının iktidarındır.

ABD'de ortaya çıkan antikapitalist hareketi, aşağıdan yükselen yeni bir mücadele dalgası olarak selamladı. Kendisini sosyalizm olarak ortaya koyan stalinist devletlerin art arda yıkılmasıyla birlikte, kapitalizmin teorisyenleri tarihin sonuna geldiği ve kapitalizmin evrensel zaferini ilan ediyordu. Bütün dünyada işçi sınıfının mücadelesinde genel bir geri çekilme yaşandı, neoliberalizm yükseldi. Ancak kapitalizmin bu sözde evrensel zaferi sadece 10 yıl sürdü. 1999'da ABD'nin Seattle şehrinde on binlerce kişi kapitalizme karşı gösteriler düzenledi. Gösteriler kısa sürede bütün dünyaya yayıldı, işçi sınıfının aşağıdan mücadelesine yeni bir esin ve umut kaynağı oldu. Sosyalist İşçi, bütün bu aşağıdan mücadeleleri Türkiye'deki mücadeleyle birleştirmeye çalıştı.

Sosyalist İşçi, 'ırkçılığa ve milliyetçiliğe dur de' diyenlerin sesi olarak, işçilerin aşağıdan mücadelesini bölmeyi amaçlayan bu fikirlerle yaygın olarak mücadele etti. Irkçılık ve milliyetçilik, kapitalizmin uluslararası işçi sınıfının mücadelesini parçalamakta kullandığı en güçlü silahlar-

dan biri. Milliyetçilik, bir yandan işçileri vatan adı verilen bir toprak parçası üzerinde, kendilerini sömüren kapitalistlerle bir ve aynı çıkarlara sahip olduğunu ikna etmeye çalışırken, öte yandan da işçileri milletlere bölerek, birlikte harekete geçmelerini önlemeye çalışıyor. Sosyalist İşçi, ırkçılığın ve milliyetçiliğin işçilerin aşağıdan mücadelesi üzerindeki bu yıkıcı etkisinin bilinciyle, işçi sınıfının birliğinin tavizsiz savunucusu oldu.

Sosyalist İşçi, Ermeni soykırımıyla yüzleşme faaliyetlerine sayfalarında daima yer verdi. 1915 yılında başta Ermeniler, Süryaniler ve Rumlar olmak üzere Anadolu'nun kadim halkları, tarihte eşi görülmemiş bir soykırımla ortadan kaldırıldı. Türkiye Cumhuriyeti bu kanlı temeller üzerine kuruldu, yeni ülkenin burjuvazisi, sermayesini soykırımdan elde ettiği servetlerden oluşturdu. Sosyalist İşçi, soykırımla hesaplaşmanın aynı zamanda işçilerin aşağıdan mücadelesinin önünü açacağı, soykırımla hesaplaşmamış bir işçi sınıfının devrim ve sosyalizm için harekete geçmesinin mümkün olmadığı bilinciyle,

sayfalarında geniş bir soykırım teşhiri ve soykırımla mücadelenin öncülüğünü yaptı.

Sosyalist İşçi, işçi sınıfının örgütlü mücadelesinin içinde yer aldı. 12 Eylül darbesinden sonra yeni kurulmaya başlanan işçi örgütlerinin faaliyetlerini destekledi, 1990 bahar eylemlerinde, kamu çalışanlarının 1995 yılında Kızılay'da gerçekleştirdiği 150.000 kişilik eylemde, bütün bunların ötesinde, işçi sınıfının günlük en önemsiz görülen mücadelelerinin içinde yer almaya, mücadeleleri ileri çekmeye çalıştı, işçilerin taleplerinin sesi oldu.

Sosyalist İşçi, Kürt halkının mücadelesini koşulsuz olarak destekledi. Ulusal sorunun çözümünü sosyalizme yabancı ve onun dışında değil, aşağıdan verilecek sosyalizm mücadelesinin ilerlemesi bakımından merkezi bir mesele olarak ele alan Sosyalist İşçi, Kürt halkının sesini batıda da yükseltmeye çalıştı. Kürt halkının mücadelesini ve taleplerini amasız ve fakatsız olarak destekledi.

Sosyalist İşçi, işçilerin ve ezilenlerin aşağıdan mücadelesine sayfalarında yer verdi.

Devrimin hâlâ güncel ve mümkün olduğunu anlattı. Bir yandan Tunus devrimiyle başlayan Arap Baharı'nı, öte yandan kapitalizmin giderek derinleşen krizine bir cevap olarak Avrupa'da yükselen işçi hareketini, genel grevleri, bunlarla birlikte özellikle ABD ve İspanya'da kapitalist sistemin sarsılmasının an meselesi olduğunu ortaya koyan "İşgal et!" ve "Öfkeli!" hareketlerini, devrimleri ve kitle mücadelelerini sayfalarına taşıdı.

Dünya işçi sınıfının devrimci önderlerinden Rosa Luxemburg insanlığın önünde iki seçeneğin bulunduğunu görmüş, bu durumu "ya barbarlık ya sosyalizm" olarak dile getirmişti. İşçilerin ve ezilenlerin aşağıdan verdiği bütün mücadelelere destek oluyor, bu mücadeleleri birleştirmeye, ileri çekmeye çalışıyor, işçilerin, ezilenlerin, yoksulların, ötekilerin sesini yükseltiyor. Sosyalist İşçi'nin ne kadar fazla sayıda insanla buluşması, aşağıdan sosyalizm fikrinin de aynı ölçüde yaygınlaşması anlamına geliyor.

Sosyalist İşçi Karl Marx'ın "İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır" sözü ile yola çıktı. Sosyalizm, ancak kapitalizmde merkezi bir rolü olan işçi sınıfının aşağıdan eylemiyle kazanılabilecek bir mücadeleydi. Gazeteyi hazırlayan kadrolar bir yandan işçi sınıfının eylemini merkeze almayan anlayışlara karşı teorik bir tartışma yürütüp Marksizm'in en temel ilkelelerinden birine, aşağıdan sosyalizm anlayışına sahip çıktılar diğer yandan da işçi sınıfının güncel mücadelelerine yön vermeye çalıştılar.

Sosyalist İşçi'nin gazete olarak yayımlanmaya başladığı yıllar da işçi sınıfının bittiği yönündeki argümanlar çok revaçtaydı. 1990'ların başında SSCB ve Doğu Bloğu ülkelerinde işçi sınıfının iktidarda olduğu var sayılan rejimler bizzat işçilerin eylemleriyle yıkılmış, bu ülkeleri sosyalist olarak gören solda büyük bir moral bozukluğu hâkim olmuştu. "Sosyalist" adı verilen ülkelerdeki rejimleri devlet kapitalisti olarak tespit eden Sosyalist İşçi bu moral bozukluğuna sahip olmayan az sayıdaki sol çevreden biriydi. İşçi sınıfının mücadelesinin hâlen belirleyici bir öneme sahip olduğu kısa süre sonra anlaşıldı.

Sosyalist İşçi'nin dergiden gazeteye dönüştüğü 1995 yılında Fransa işçi grevleriyle sarsılıyor, işçi sınıfının tarih sahnesinden kolay kolay silinmeyeceğini gösteriyordu. Aynı sıralarda Türkiye'de de işçi sınıfının önemli bir parçasını oluşturan kamu çalışanları hareketi öne çıkıyordu. 1989'da Bahar Eylemleri ile 12 Eylül'ün toprağını üzerinden atan Türkiye işçi sınıfının motor gücü 1990'lı yılların başından itibaren kamu çalışanları olmuştu.

Sendikalaşma mücadelesi veren kamu çalışanları giderek kitleselliği artan eylemler yapmış, 1995 yılının 15-16 Haziran'ında 150 bin kişi ile Ankara Kızılay Meydanı'nda muazzam bir direniş göstermiş, aynı yılın Aralık ayındaysa Türkiye'nin ilk kamu çalışanları sendikası KESK'i kurmuşlardı. Sosyalist İşçi, 1990'larda kamu çalışanları mücadelesinin sadece bir destekçisi değil organik bir parçası olarak hareket etti. Sosyalist İşçi alanlarda kamu çalışanlarıyla beraber mücadele ederken, dergi ve gazete bu hareketin aktivistlerinin kürsüsüyüdü. Çok sayıda aktivistin mektupları ve röportajları gazetemizde yayımlandı.

Sosyalist İşçi, sadece hareketin bir parçası değil aynı zamanda hareket içindeki canlı tartışmalara müdahil oluyordu. Dönemin en önemli tartışmalarından birisi kamu çalışanlarının ve daha

İşçi sınıfının mücadelesini merkeze alan bir gazete

Sosyalist İşçi, fabrikalardan, işyerlerinden mücadele haberlerine sayfalarında yer vererek işçilerin birleşmesine yardımcı olmaya çalışır ve hareketin genel taleplerini savunur.

geniş bir düzeyde beyaz yakalıların işçi sınıfının parçası olup olmadığı tartışmasıydı. Sosyalist İşçi, beyaz yakalıların işçi olduğunu savundu. 1994 yılında yayımlanan başyazılardan birinin başlığı şuydu: "İşçiyiz, memuruz, sözleşmeliyiz, tek sendika altında birleşmeliyiz!"

1990'ların sonu ve 2000'lerin başında DSP-ANAP-MHP hükümeti işçi sınıfına dönük kapsamlı bir saldırı başlattı. Bu saldırıların en büyüklerinden biri emeklilik yaşını 58'e yükselten ve emekçiler tarafından mezarda

emeklilik olarak anılan yasaydı. Sosyalist İşçi bu yasaya karşı işçi sınıfının birliğini savunan hattını sürdürdü ve tüm sendikaların eksiksiz biçimde bir araya gelmesini savundu. 26 Temmuz 1999'da Emek Platformu tüm bileşenleriyle Ankara'da yasayı durdurmak üzere toplandı. Yüzbinlerce işçi Kızılay Meydanı'nı doldurdu. Kazanmaya çok yaklaşan hareket 17 Ağustos 1999 depreminden sonra geriye çekildi ancak işçi sınıfının birleşik mücadelesinin ne kadar önemli olduğunu gösteren bir örnek oldu. 2001 yılında

hükümet Türkiye'yi en büyük krizlerinden birine sürükledi, işçi sınıfına ağır bedeller ödetmek üzere IMF ile yapılan anlaşmalara karşı gazetesinin sayfaları mücadelenin sesi oldu.

1999'da Seattle'da antikapitalist hareket başladığında Sosyalist İşçi bu küresel hareketin parçası olmayı merkeze aldı. Hareket pek çok bileşenden oluşuyordu. Buradaki tartışmalara da işçi sınıfının merkezi rolünü anlatarak müdahil oldu. 2001 krizinin ardından iktidara gelen AKP'nin neoliberalizmi ilk günlerinden itibaren

Sosyalist İşçi'de teşhir edildi. Solda genel tartışma siyasal İslamcı kadrolar tarafından kurulan AKP'nin gericiliği iken gazetemiz hükümetin işçi düşmanı yönünü öne çıkardı. AKP'nin birinci yılında Sosyalist İşçi zenginlerin daha zenginleştiğini, yoksulların da daha yoksullaştığını duyuruyordu. Sosyalist İşçi'ye göre AKP "yarımın öcüsü değil, bugünün işçi düşmanı" idi.

2000'li yıllarda sınıf mücadelesinin düzeyi oldukça düşük oldu. AKP'nin sendikalaştırma, güvencesizleştirme ve özelleştirme saldırısına karşı eylemlerin boyutu önceki dönemlere göre küçük kaldı. Ancak elbette direnişler yaşıyordu. SEKA'nın özelleştirilmesine karşı 2005'teki direniş ve TEKELE direnişi gibi eylemler görece kitleselleşebildi ancak ikisi de yenilgiyle sonuçlandı. Sosyalist İşçi yenilginin derslerini çıkarmaya çalıştı.

AKP'nin en ciddi neoliberal saldırılarından olan Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasası'na karşı Sosyalist İşçi yine tüm emek platformunun birliğini savunan yayımlar yaptı. İşçi sınıfının şeriatçı-laik ekseninde bölünmesine karşı çıktı. 14 Mart 2008'de tüm sendikaların katıldığı bir eylem oldu. Hükümet akşam saatlerinde geri adım attı ancak hükümet hakkında açılan kapatma davası sonrası sendikalar bir kez daha bölündü ve hareket geri çekildi.

2008'de neoliberalizmin krizinin açığa çıkması ile beraber işçi hareketinde kısa süreli bir yükselme yaşandı. Bu süreçte gazete, KESK ve DİSK'in Türk-İş ile bir arada olması gerektiğini, işçilerin birliğini savunan hattını sürdürdü.

Başından itibaren Sosyalist İşçi, işçi sınıfının aşağıdan mücadelesini öne çıkardı aynı anda milliyetçilik, cinsiyetçilik gibi işçi sınıfını bölen fikirlere karşı mücadele etti. Güvencesizleştirme cinayet olduğu ve iş cinayetleri de gazetesinin vurguladığı konuların başında geliyordu.

Bugün, sınıf mücadelesinde 2000'lere göre daha büyük bir artış var. Yatağan, Paşabahçe, Greif işçilerinin direnişleri, Soma katliamı sonrası artan taşeron işçilerin mücadelesi gibi irili ufaklı pek çok mücadeleye şahit oluyoruz.

Sosyalist İşçi, işçi sınıfını merkeze almaya ve ancak birleşince kazanabilen işçi sınıfının birliğini savunmaya devam edecek çünkü gazetemizde sıkça vurguladığı gibi: Birleşen işçiler yenilmezler!

Yoksulluk kader değil, kapitalizmin gerçeğidir

Dünyaya egemen olan kapitalist düzende çok küçük bir azınlık zenginliğin önemli bir bölümüne sahip olurken, çoğunluğu oluşturan emekçiler zenginlikten çok az pay almaktadır. Zengin azınlığın aldığı pay arttıkça, emekçi halkın aldığı pay azalır. Zengin daha zengin olurken, yoksullar daha yoksul olur.

Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı (UNDP), dünya nüfusunun en zengin yüzde 1'lik kesiminin toplam gelirin yüzde 40'ını aldığını söylüyor. Yüzde 50'lik yoksul kesim ise toplam gelirin yüzde birini alıyor. Dünyanın en zengin 85 kişisi, dünyanın yarı nüfusundan, yani 3,5 milyar kişiden daha fazla servete sahip.

Türkiye İstatistik Kurumu-TÜİK'in yayınladığı araştırmanın sonuçlarına göre Türkiye, gelir dağılımı bozukluğunda Şili ve Meksika'dan sonra dünya üçüncüsü. Türkiye'de zengin kesimle yoksul kesim arasında yaptıkları harcamalar açısından uçurum var. Yoksullar en çok gıda, kira ve yakıt için harcama yaparken, zenginler araba alımı, tatil ve eğlence harcamalarına yoksulların ayırabildiğinden bin kat daha fazla para ayırabiliyor.

Türkiye büyüyor, yoksulluk artıyor

Türkiye'de ekonomi pek çok ülkeye göre daha hızlı büyüyor. 2002 yılında dünyanın 26. büyük ekonomisi durumunda olan Türkiye bugün 17. sıraya yükselmiş durumda. Yani Türkiye'de kapitalistler 10 yılda 9 basamak yükselirken, yoksulların payına yoğun sömürü düşmeye devam ediyor.

Türkiye'de en zengin yüzde 10'un toplam gelirden aldığı pay yüzde 31,3 iken, en yoksul yüzde 10'un aldığı payın oranı yüzde 2,3. Türkiye'de nüfusun yüzde 2'si yani 1.5 milyon kişi günde 2 liranın altında bir gelire sahip, yüzde 5'i ise günde 5 liranın altında bir gelire sahip. Nüfusun yüzde 10'u sağlıklı içme suyuna ulaşmıyor. 5 yaşın altındaki çocukların yüzde 7'si yetersiz besleniyor. 15 yaş üstü nüfusun yüzde 5'i okuma yazma bilmiyor.

Türk İş'in yaptığı araştırmaya göre dört kişilik ailenin açlık sınırı 1190 lira. Yani sadece

Yoksulluğun kaynağı kapitalizmdir. Yoksulluğu ortadan kaldırmak için kapitalizmi ortadan kaldırmak gerekir.

sağlıklı ve dengeli beslenebilmesi için gerekli harcama tutarı, geçen aya göre yüzde 3, geçen yıla göre ise yüzde 10 arttı. Dört kişilik ailenin beslenmenin yanı sıra ulaşım, eğitimi, sağlık, kira, ısınma, kültür vb. temel ihtiyaçları için yapması gereken ve yoksulluk sınırı olarak tanımlanan harcamalarının tutarı ise 3880 liraya yükseldi.

Açlık sınırının 1190 lira olduğu Türkiye'de asgari ücret 950 lira. Şu anda Türkiye'de asgari ücretle geçinmek zorunda olan en az 10 milyon kişi var. Hükümet 2014 yılı enflasyon hedefini yüzde 5 olarak açıklamış ve ücretlere o şekilde zam yapmışken, bugün enflasyonun yüzde 10'dan aşağı olmayacağı ortada. 900 liralık asgari ücretin satın alma gücü hızla eriyor.

Devlet gelir vergisi adı altında çalışanlardan yüzde 18 oranında vergi alırken, sermaye sınıfından yüzde 8 oranında vergi alıyor. Yani bütçeye en çok katkısı olan emekçiler aynı oranda gelir elde edemi-

yorlar. Bütçeye daha az katkısı olan patron kesimi gelirden en yüksek payı alıyor. Devlet bütçesinin en büyük payları sağlık ve eğitim gibi emekçilere yararlı olacak kalemler yerine silahlanma, borç ödeme gibi sermaye sınıfının çıkarları için harcanıyor.

Yoksulluğun kaynağı kapitalizmdir. Yoksulluğu ortadan kaldırmak için kapitalizmi ortadan kaldırmak gerekir. Kapitalizm kendi haline bırakılırsa, insanlığın yeni bir yüzü olmayacak.

Doğayı ve çevreyi tahrip eden kapitalizm, insanlığın sonunu getirecek. Yoksulluğun, çevre tahribatının, savaşların durması için işçi ve emekçi kitlelerin kapitalizmi yıkması, sınıfsız sömürsüz bir dünyayı kurması gerekir.

Sosyalist İşçi gazetesi her zaman yoksullardan yana olmuştur.

Gazetemiz, kurulduğundan beri işçilerin, emekçilerin, yoksulların, ezilenlerin sesi olmuştur. 18 Mayıs 2005 tarihli

237.sayısındaki "IMF çek elini" cebimden, 264.sayısındaki Yoksulluğa karşı çözüm: mücadele yazılarında kapitalizme karşı her zaman yoksulların yanında olduğunu göstermiştir.

Daha sonra yazılan pek çok yazıda da, hükümetlerin yoksullaştırıcı politikalarına karşı işçi ve emekçi kitlelerin hakları savunulmuş, mücadelelerine destek olunmuştur.

472. sayıdaki AKP'nin yeni gasp atağı; kıdem tazminatı yazısında kıdem tazminatı hakkına karşı hükümetin yapmayı planladığı saldırıyı teşhir etmiş, 473. sayıdaki "Neoliberal saldırı altında taşeron işçiler" yazısında dünyada ve Türkiye'de taşeron işçilerin nasıl bir sömürü altında ezildiklerini ortaya koymuştur. Yine 473. Sayıdaki "Asgari ücret ve gerçekler" yazısında yoksulluk ve açlık sınırlarının altında yaşayan insanların sorunlarını açıklamıştır.

487. sayısında İş cinayetlerini durdurabiliriz, 488. sayıda

Özgürlük için sınıf mücadelesi, 489. sayıda Kazanana kadar grev, yine aynı sayıda İşçi sınıfının daha fazla ortak eyleme ihtiyacı var yazılarında işçi sınıfının kazanmak için birleşik mücadeleye, kitlesel grevlere nasıl ve neden ihtiyacı olduğunu anlatmıştır.

Sosyalist İşçi gazetesi yoksullardan emekçilerden ezilenlerden yana olduğunu her zaman göstermiştir. Kapitalizmin yarattığı eşitsizlik, adaletsizlik ve yoksulluğun emekçi kitlelerde uyandırdığı isyan duygusu, toplumsal mücadelelerin önünü açıyor.

Toplumsal sorunların çözümü dünyada kapitalizmin yıkılması ve sosyalizmin egemenliği ile gerçekleşecek. Ama bu sonuca kendiliğinden varılmıyor. Yoksulların, ezilenlerin, emekçilerin, işçilerin birleşik mücadelesi şart. Sosyalist İşçi bu mücadelede işçilerin, yoksulların sesi olmaya devam edecek.

Din ve sosyalizm

Sosyalist İşçi gazetesinin dine, dindarlığa ve dindarlara yaklaşımı, Türkiye sosyalist yayıncılığında eşsizdir. Bu gazetenin tarihinde din düşmanlığına, dinin gericilik olarak tanımlanmasına, dindar insanların salt dindar oldukları için irticacı, şeriatçı, düşman olarak gösterilmesine rastlamak mümkün değildir.

Bu yaklaşım tesadüfi değildir. Çok sağlam iki temeli vardır.

Birincisi, Marksist din anlayışı. İkincisi, gazetenin sosyalizm anlayışı.

Ezilenlerin hareketi olarak din

Engels, “Erken Hıristiyanlığın Tarihi Hakkında” makalesinde şöyle yazar: “Erken Hıristiyanlığın tarihinin modern işçi sınıfı hareketiyle dikkate değer benzerlik noktaları vardır. İşçi sınıfı hareketi gibi, Hıristiyanlık da başlangıcında ezilenlerin hareketiydi; ilk olarak kölelerin ve özgürlüğünü kazanmış kölelerin, tüm haklarından mahrum edilmiş yoksulların, Roma’nın işgal ettiği veya dağıttığı halkların diniydi. Hem Hıristiyanlık hem işçi sınıfı sosyalizmi gelecekte tutsaklıktan ve sefaletten kurtuluş vaad eder.

Hıristiyanlık bu kurtuluşu cennete, ölümden sonra bir başka yaşama yerleştirir; sosyalizm ise aynı kurtuluşu bu dünyaya, toplumun dönüştürülmesine oturtur. Her ikisinde de baskı uygulanmış ve zulmedilmiş, taraftarları hor görülmüş ve Hıristiyanlar insanlık düşmanı olarak, sosyalistler ise devlet düşmanı, dinin, ailenin, toplumsal düzenin düşmanı olarak özel yasalara tâbi tutulmuştur.”

Bütün büyük ve kitlesel dinler, Engels’in dediği gibi, “gelecekte tutsaklıktan ve sefaletten kurtuluş vaad eder”, insanlığın en temel özlemlerini dile getirir.

Nedir bu temel özlemler? İnsanca bir yaşam, adalet, eşitlik, refah ve huzur.

Sınıflı toplumların ortaya çıkmasından beri insanlık aynı sorunlarla cebelleşiyor, aynı özlemler uğruna mücadele ediyor. Ama kralların, mülk sahiplerinin, din adamlarının ve bunlara bağlı silahlı güçlerin izin vermediği bu özlemleri hayata geçirmek mümkün olmuyor.

Bütün dinler insanca yaşa-

yacağımız, eşit ve ölümsüz olacağımız adil bir “öbür dünya” tarif eder. Özlemlerimizin gerçekleştiği, kralların, mülk sahiplerinin, zenginlerin ve silahlı adamların giremeyeceği bir dünyadır o.

Ve bütün dinler, ölüp o dünyaya gittiğimiz güne kadar bu dünyada birbirimize nasıl davranmamız gerektiğini anlatır; adil ve dayanışmacı davranmazsak, birbirimizi sevmezsek öbür dünyada cezalandırılacağımızı söyler.

Aç ve tok

İslam’da “Komşusu açken tok yatan bizden değildir”. Hıristiyanlık’ta “Zengin kişinin Cennet’e girme ihtimali bir devenin iğne deliğinden geçme ihtimalinden daha düşüktür”.

Bu sözler tarihteki tüm yoksulların, tüm açların, yani insanlığın büyük çoğunluğunun haykırışıdır: “Bugün kralımsın, ağamsın, patronumsun, ama yarın ben Cennet’e gideceğim, sen Cehennem’de cayır cayır yanacaksın!”

Bu nedenledir ki, tarihteki bütün yoksul ayaklanmalarının dinî bir yanı da olmuştur, yöneticilerin adil olması, kut-sal kitaba uygun davranması talep edilmiştir. Tesadüf olmasa gerek: yoksullar dinin eşitlikçi yanlarını vurgular, zenginler o yanlarını görmezden gelir!

Kısacası, dini ve dindarlığı “gericilik” olarak görmek Kemalizm’e ve ondan etkilenen Türk soluna aittir, Marksizm’e değil. Herkes için insanca bir yaşam, adalet, eşitlik ve refah mücadelesinde, kişinin dinle ve Tanrı ile ilişkisi konu bile değildir.

Aşağıdan sosyalizm

Sosyalist İşçi gazetesinin dine yaklaşımının ikinci temeli, gazetenin sosyalizm anlayışıdır.

Bu gazete, sosyalizmi ancak büyük emekçi kitlelerin yaratacağına ve ancak kendi eylemleriyle yaratacaklarına inanır. Aşağıdan sosyalizme inanır.

Türkiye’de “büyük emekçi kitleler” demek, önemli bir kısmı kendini Müslüman ola-

rak tanımlayan, şu veya bu ölçüde dindar olan insanlar demektir. Bugüne kadar yapılan her araştırma bunun böyle olduğunu göstermiştir. İsteyen beğenir, isteyen beğenmez, ama sonuç değişmez.

Sosyalizm büyük kitlelerin eseri olacak ve bu kitleler Müslüman olacak. Müslümanlığın “gericilik” olduğunu, Müslümanların gerici olduğunu düşünenler, ya Türkiye’de sosyalizm olmaz diye düşünüyor olmalı, ya da sosyalizmi Ege kıyılarıyla Trakya’da oturan “laik” orta sınıfların yaratacağına inanıyor olmalı!

“Mürteci sürüsü” mü?

Emekçi kitlelerin çoğunluğunu karşısına alan, “örümcek kafalı”, geri, iflah olmaz bir mürteci sürüsü olarak tanımlayan, çoğunluğa “Aman benden uzak dursun” duygusuyla yaklaşan ve çoğunluğun taleplerini hiç kaale almayan bir “sosyalist” siyaset olamaz.

“Bir ucu türban, bir ucu İŞİD” diye afiş asan, böylece Türkiye’nin kadın nüfusunun yüzde 70’ini düşman ilan eden bir “sosyalist” hareket olamaz.

Dindar olmamayı ve hatta tanrıtanımay olmayı önkoşul olarak dayatan, hem Amerikan emperyalizminin hem Kemalist devletin Müslüman düşmanlığına sürekli ödün veren bir “sol”, küçük ve güçsüz kalmaya mahkumdur. Dahası, laiklik adına sürekli devlet güçlerinin yanında yer alan bir “sol”, tüm ezilenlerin ve tüm muhaliflerin gözünde anlamsız olmaya da mahkumdur.

Sosyalist İşçi gazetesi aşağıdan sosyalizme inandığı için, İslam hakkındaki görüşlerini Mustafa Kemal’e değil Karl Marx’a dayandırdığı için, 500 sayı boyunca kimsenin dinî inançlarıyla ilgilenmemiştir, kimseyi dindarlığı nedeniyle dışlamamıştır, İslam düşmanlığına ödün vermemiştir.

Roni Margulies

Hükümet tarafından yasaklanan grev sırasında Beyoğlu’nda yürüten Şişe Cam işçileri, 2014.

Enternasyonalle kurtulur insanlık

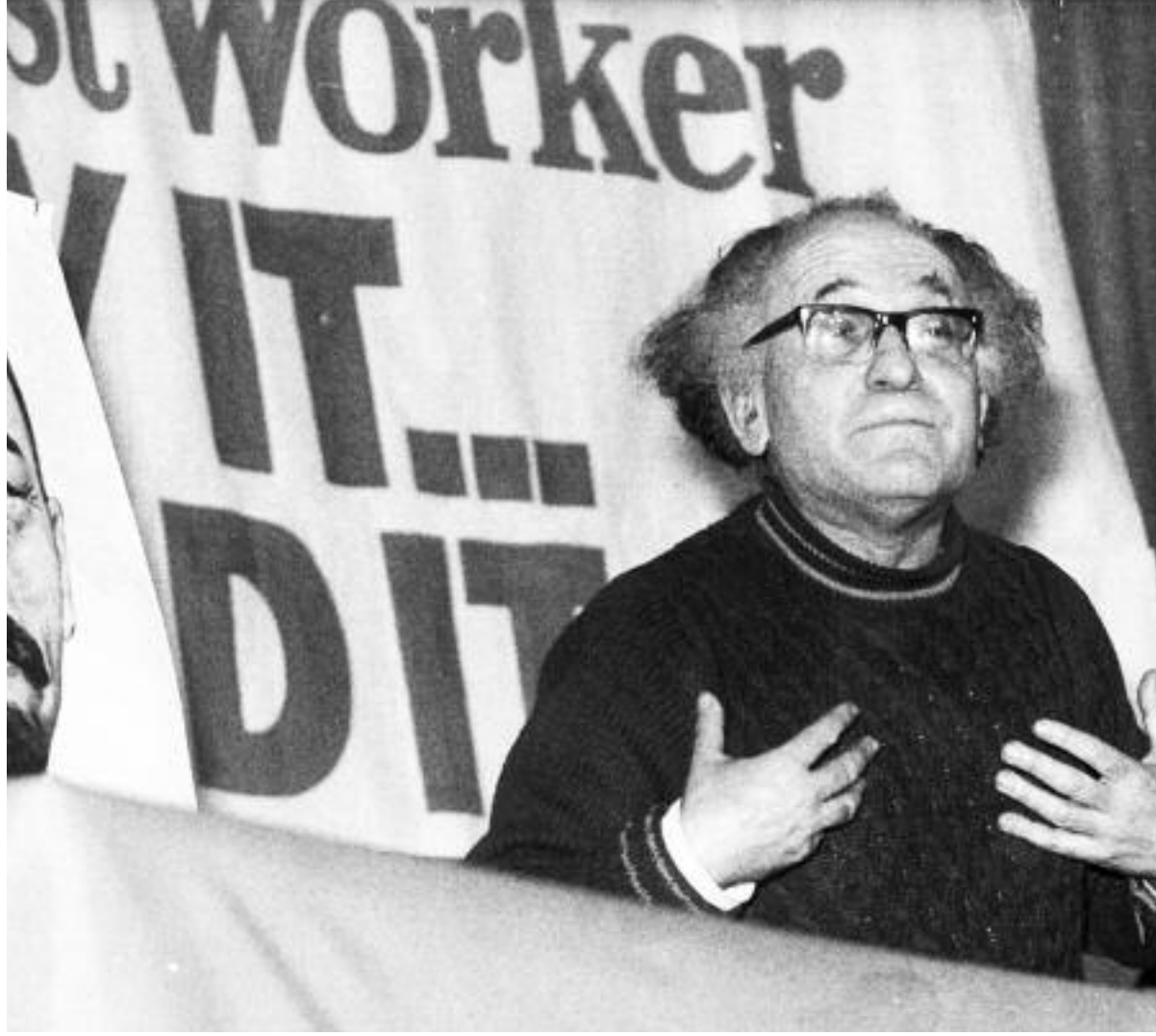
Komünistler, en başından beri kapitalizmin yarattığı ulusal sınırları tanımamış ve “bütün ülkelerin işçileri, birleşin” sloganı altında bir araya gelmişlerdir. Marx ve Engels, Komünist Manifesto’da bunun arka planını, burjuvazinin, sürekli genişleyen pazar ihtiyacını karşılayabilmek için yerkürenin bütününe işgal etmesine, yani tüm ülkelerin üretim ve tüketimini kozmopolitleştirmesine dayandırıyorlar. Kapitalizm, küresel ölçekte karşısına çıkan tüm üretim araçlarını, dolayısıyla toplumsal ilişkileri ve değer yargılarını kökünden değiştirmektedir. “Kapitalizm altında tüm yerleşik ve geleneksel sosyal ilişkiler, bu ilişkilerden kaynaklanan eski değer yargıları ve görüşlerle birlikte çözümlü dağılmakta; bunların yerini alan yeni sosyal ilişkiler ise daha yerleşmeden köhneleşmektedir.” Bu dinamik yapı içerisinde devinen üretim ilişkilerinin, toplumun büyük çoğunluğunu oluşturan işçiler lehine yeniden düzenlenmesi, ancak küresel ölçekte başarılabılır.

Dünya Partisi

Klasik Marksist gelenek, bu noktadan yola çıkarak, işçi sınıfının enternasyonal birliğini inşa etmeyi önüne koydu. Farklı ülkelerde sürmekte olan sınıf mücadeleleri arasında bağlar kuran ve geçmişin derslerini sürmekte olan mücadelelere taşıyan bir dünya örgütü inşa etme perspektifi, sosyalist hareketin gelişiminde önemli tarihsel kırılmaların yaşanmasıyla bir arada ilerledi.

Komünist Manifesto’yu yayımlayan Komünistler Birliği, bundan yaklaşık yirmi yıl sonra kurulan ve Paris Komünü’ne giden süreçte önemli bir rol oynayan, yaklaşık 1,2 milyon üyeli “Uluslararası İşçiler Birliği”nin yani Birinci Enternasyonal’in oluşmasını sağladı.

20 farklı ülkeden gelen işçi delegasyonlarının 1889’da kurduğu İkinci Enternasyonal, 1 Mayıs Uluslararası İşçi Günü ve 8 Mart Uluslararası Kadınlar Günü gibi sembole dönüşen kampanyaların yanı sıra, 8 saatlik iş günü mücadelesini dünya işçi sınıfının gün-

1947’de SSCB dünyanın üçte birini kontrol eden bir devlete dönüşmüşken Tony Cliff, Marx’ın yöntemiyle Rusya’ya inceledi. Orada sosyalizm değil işçi devrimleriyle yıkılması gereken bürokratik devlet kapitalisti bir rejimin varolduğu sonucuna ulaştı.

demine soktu.

Alman Sosyal Demokrat Partisi’nin “milli çıkarlar” gerekçesiyle 4 Ağustos 1914’te savaş bütçesini onaylayan ihanetinin ardından bölünen ve o döneme kadar muazzam bir kitlesel güce ulaşan Enternasyonal, 1915’teki Zimmerwald Konferansı ve ardından devam eden girişimlerin sonucunda Komünist Enternasyonal’e dönüştü.

Gerçek Marksist gelenek, 1917 ve 1923 arasındaki dönemde işçi sınıfının küçük bir azınlığını oluşturuyordu. Ancak yine de bu küçük azınlık 1917 Ekim Devrimi ve 1918-1923 Alman Devrimleri gibi önemli altüst oluşların ortaya çıkmasında kritik bir işlev gördü.

Stalinizmin Sovyetler Birliği’nde gerçekleştirdiği tedrici karşı devrimin ardından, yeni dünya partisi kurma mücadelesi Troçki’nin başını çektiği bir dizi girişimle devam etti. Ancak Dördüncü Enternasyonal İkinci Dünya Savaşı sonrasında ortaya

çıkan yeni duruma kendisini uyarlayamadı ve Troçki’nin 1930’ların sonunda yaptığı yanlış öngörülere olan dogmatik bağlılığını sürdürdü. Sosyalist İşçi’nin de parçası olduğu Uluslararası Sosyalist Akım, böylesi bir ortamda Tony Cliff’in etrafındaki bir avuç sosyalist tarafından kuruldu.

Uluslararası Sosyalist Akım

Marksist geleneğe karakterini veren şey hiçbir zaman durağanlık değil, canlı politik tartışmalar, polemikler ve işçi sınıfı mücadelesini ileri götürmeye adanmış bir siyasi faaliyetler bütünü olmuştur. Sosyalistler için Marksizm, gerçeğin yerine başka bir şey ikame etmenin aracı değil, tam aksine gerçekleri anlamakta işimize yarayacak yöntemin adıdır.

Tony Cliff, bu geleneğin bir devamcısı olarak, savaş sonrası dünyanın analizine Troçki’nin 1930’larda ortaya

attığı öngörülerini tartışarak başladı. Troçki’yi bir dizi yanlış analiz yapmaya götüren temel faktör, 1930’lar Rusya’sını işçi devleti olarak tanımlaması ve Stalinizmi bir çeşit Bonapartizm olarak görmesiydi. Oysa Stalinist Rusya’nın ve İkinci Dünya Savaşı sonrası Doğu Avrupa’da herhangi bir sosyal devrim olmaksızın ortaya çıkan “halk demokrasisi”nin sınıf karakteri ancak kapitalizm ile açıklanabilirdi. Cliff, Marx’ın Kapital’de izlediği yöntemi kullanarak Stalinist rejimlerde değer yasaasının ve sermaye birikiminin geçerli olduğunu ortaya koydu. Bu rejimler bürokratik devlet kapitalistiydi ve doğu ile batı arasındaki askeri rekabet, SSCB’deki sermaye birikimi dinamiğini harekete geçiren temel faktördü.

Savaş sonrası görülen kendine has ekonomik istikrarın nedenlerini ortaya çıkaran bir diğer önemli teorik yaklaşım ise Michael Kidron tarafından geliştirilen ‘sürekli silahlanma

ekonomisi’ idi. Kapitalist bloklar arasında silahlanma harcamaları üzerinden süren rekabet sayesinde artı-değer üreten yatırımlardan uzaklaştırılıyor, uzun dönemli bir durgunluk yaratma pahasına ekonomik bunalımların önüne geçiliyordu.

Cliff’in teorisini doğrulayan en önemli faktör, 1989-1991 arasında işçi sınıfının Stalinist rejimleri tarihin çöplüğüne göndermesi oldu.

Türkiye’de Uluslararası Sosyalizm

Sosyalist İşçi açısından Uluslararası Sosyalist Akım’ın temel fikirleri, işçi sınıfının küresel mücadelesiyle teorik ve pratik bağlar kurmanın bir aracıydı. Doğu Bloku’nun yıkılmasını sosyalizmin yenilgisi olarak gören Türkiye solu, ‘90’lı yıllarda gerçekleri analiz etme yeteneğini önemli ölçüde kaybetmişti ve 1980 darbesinin ardından yaşanan çözülme süreci hızlanmıştı.

Sosyalist İşçi bu dönemde işçi sınıfının dünya çapında hizmet sektörüne doğru kaymakta olan yapısını analiz etti ve Türkiye’de yükselmekte olan kamu emekçileri mücadelesine vurgu yaptı. Ufku Misak-ı Milli sınırlarının ötesine taşmayan “Türk solu”, henüz kamu emekçilerini işçi sınıfının bir parçası olarak bile tanımlamıyordu.

Sosyalist İşçi’nin Uluslararası Sosyalist Akım sayesinde kazandığı bir diğer yetenek ise, işçi sınıfının küresel ölçekteki mücadelesine gözlemini dikebilmesi oldu. Sosyalist İşçi’yi takip edenler, Endonezya Devrimi’nin derslerinden Belgrat’ta Miloseviç’i deviren kitle mücadelesine, Seattle gösterilerinin ve anti-kapitalist hareketin ortaya çıkardığı yeni dinamiklerden savaş karşıtı harekete kadar çok sayıda deneyimin kapsamlı analizini okudular. Tüm bu faaliyetinin merkezinde ise işçi sınıfının kurtuluşunun ancak kendi eseri olabileceği prensibi ve işçi sınıfının karşı karşıya olduğu sorunlara yanıtlar üretme, dünyayı değiştirmek için devrimci fikirler etrafında örgütlenme ihtiyacı yer aldı.

Cenova, 2001. G-8 zirvesine küresel antikapitalist protesto.

Biz antikapitalistiz

'Kaplumbağa severler ve kamyon şoförlerinin birliği' ifadesi 2000'li yıllar boyunca Sosyalist İşçi sayfalarında bolca atıfta bulunulan, tarihin serüveninde yeni bir yol açan, dünyayı sarsan hareketin iyi bir özeti.

Tüm dünyayı milenyum 'heyecanı' sarmışken, ezilenlerin tarihine yeni bir sayfa ekleniyordu. Türkiye'de ana akım medyanın sonradan duble yollara kaynak olacak deprem vergisini, 2000'lere damgasını vuracak saç modasını, AB'ye tam üyelik beklentilerini, Öcalan'ı idam kararına AİHM'in tepkisini ne olacağını sayfalarına taşıdığı günlerde Sosyalist İşçi bir yandan İdama Hayır derken diğer yandan çeşitliliği, küreselliği ve politik talepleriyle sonraki on yılı belirleyecek olan yeni hareketi selamlıyordu.

30 Kasım 1999'da ABD'nin Seattle eyaletinde sendikalar, öğrenciler, çevreciler, küresel adalet aktivistleri kısaca on binlerce insan polis şiddetine rağmen Dünya Ticaret Örgütü Zirvesi'nin açılış merasimini engelledi. O zamanlar uluslararası sermayenin en önemli kuruluşlarından biri sayılan DTÖ'nün toplantılarının devam edebilmesi için sokağa çıkma yasağı ilan edilmişti. Gösteriler ilk kez, 2 Aralık tarihindeki Sosyalist İşçi'de 'serbest ticaret sefalet getiriyor' başlığıyla haberleştirilir. Kapsamlı bir değerlendirme yazısıysa 22 Aralık'ta çıkan sayıda, Roni Margulies imzasıyla 'Seattle'da dönüm nok-

tası' başlığıyla yer alır. Sosyalist İşçi sayfalarının aktardığı gibi eylemde 'kapitalizme hayır' sloganı en çok bağırılan slogandır. Pankartlar 'Tibet'e özgürlük'ten, '7 yaşında 70 saat iş: İşte globalleşme çocuğu'na kadar çok geniş politik başlıkları içererek hedefine tek bir şeyi, kapitalizmi alarak taşır.

Seattle neden dönüm noktasıydı

1970'lerde dünya ekonomisinin girdiği krizden çıkış yolu olarak sermayenin bulunduğu çözüm neoliberal politikalar oldu. Patronlar ve devletler 1980'ler boyunca sendikaları etkisizleştiren, her şeyi özelleştiren, sosyal devleti parçalayan politikalarla işçi sınıfına saldırdı. İşçi sınıfının geleneksel liderlikleri bu saldırılara teslim olurken, egemen sınıf ideolojik olarak da hegemonya kurmayı başardı. 1989'da Sovyetler'in dağılması ve ardından Berlin Duvarı'nın yıkılmasıyla birlikte piyasa ekonomisi zaferini ilan ederken, tüm dünyadaki sol da başka bir tartışmanın içine yuvarlandı. Sovyetlerin dağılmasını Stalinizmin çöküşü olarak görmeyen sol hareketler 'duvarın altında' kaldılar. Kısaca 80'ler işçi sınıfı mücadelesi için uzun bir yenilgi dönemi idi. 90'lı yıllarsa piyasanın zaferinin sorgulandığı, irili ufaklı kıpırdanmaların yaşandığı bir süreçti. İşte Seattle gösterileri tam da bu

dönemde işçi sınıfı mücadelesinin uyanışıydı. Piyasanın zafer naralarına yanıt sokağa çıkan on binlerin 'kapitalizme hayır' sloganıydı. Ancak önemli olan sadece yeni bir mücadele dalgasının başlamış olması değildi, yeni ve genç bir kuşağın o güne dek alışlageldik muhalefet anlayışını değiştirmiş olması. Doğrudan demokrasi, yatay örgütlenme, karar alma süreçlerini demokratikleştiren konsensüs anlayışı, barışçıl eylemler, aktivizm gibi birçok başlık bu dönemde hareketin örgütlenme tartışmalarını oluşturuyordu. Aynı zamanda yazının başında yer alan çeşitliliğin, birliğin sağlanabilmiş olması da çok önemliydi. Çevreciler, üçüncü dünya ülkelerinin borçlarının silinmesini talep edenler, eşcinseller, genetiği değiştirilmiş gıdalara karşı olanlar, anarşistler, feministler, sosyalistler, kaplumbağa severler gibi çok farklı kesimlerin yanına 30 bin sendikalı işçi de eklenmişti. Liman, nakliyat, demir çelik, belediye, sağlık ve Boeing işçilerinin yanı sıra 25 ülkeden 55 sendika delegesi de protestonun parçasıydı.

Direnışı küreselleştir

Seattle dünyanın geri kalanındaki kapitalizm karşıtlarını hızla etkilemişti. Fakirlik, çevre katliamı, eşitsizlik kısaca kapitalizmi doğrudan hedefine alan bir hareket doğdu. Fransa'nın Millau kasabasında DTÖ'nün peynir

ithalatını yasaklamasına tepki duyan 10 tane çiftçinin inşaat halindeki Mc Donalds binasını buldozerlerle yıkmasının ardından hareketin ikinci adresi belli olmuştu. Çiftçilerin mahkemesinin olaçağı gün tüm Avrupa'dan 60 bin aktivist kasabaydı. Sosyalist İşçi 'mahkeme antikapitalist karnavala dönüştü' diyerek gösterilerin coşkusu aktarırken bir sonraki durağı da müjdeliyordu: IMF ve DTÖ'nün ortak toplantısının gerçekleşeceği Prag. Sosyalist İşçi sadece hareketi selamlamakla, haberlerini aktarmakla yetinen bir yayın organı değildi. Aynı zamanda hareketin bir parçası hatta örgütleyicisiydi. 9 Ağustos 2000'de gazete 'Prag'da buluşalım' çağrısıyla antikapitalist hareketin güç kazanmasının önemini vurguluyordu. 'Uluslararası düzeyde yükselen bu anti-kapitalist mücadele ruhu ile birlikte oluşan mücadele odağının ve örgütlenişin Türkiye'deki emek örgütleriyle bağını kurmaya çalışmak önümüzde duran en önemli görevlerden biri olmalı' diyen Sosyalist İşçi IMF'nin saldırı politikalarının küresel anti-kapitalist hareketin parçası olmasının önemini vurguluyordu. Prag'daki güçlü protestoların ardından sonraki durak Cenova'ydı. 'Kâr değil insan' diyen antikapitalist hareket, dünyanın yeni hayaleti, gittikleri her yerde dünyanın efendilerinin yakasına yapıştıyordu. Antikapitalist hareket

2003'te ABD'nin Irak'ı işgal etmesinin ardından milyonların sokağa döküldüğü savaş karşıtı sürecin de zeminini oluşturuyordu. Antikapitalist hareketin birikimi ve deneyimi küresel çaptaki savaş karşıtı mücadelenin örgütlenmesini kolaylaştırdı.

Başka bir dünya mümkün

Sosyalist İşçi, 1 Mart 2003'te savaş tezkeresinin onaylanmasını engelleyen büyük gösterinin odağını oluşturduğu savaş karşıtı hareket, direnişteki Coca-Cola işçileriyle dayanışarak yola çıkan Barışrock, dünya aktivistlerini bir araya getiren Sosyal Forumlar, küresel ısınmaya karşı mücadele, G8 karşıtı kampanya gibi birçok eylemlilikte 'başka bir dünya mümkün' diyenlerin platformu olmayı başardı. Antikapitalist hareketin Türkiye'de güçlenmesi, dünyadaki deneyimlerle bağ kurulması, hareketin içindeki tartışmaların aktarılması gazetenin temel dertlerinden biri oldu. Onu aktivizmin gazetesi yapan da buydu. Bu yüzden Gezi direnişine yetiştirilen 7 Haziran 2013 tarihli 467. sayısının kapağı tesadüf değil. Antikapitalist hareketin deneyimini direnişe taşımak istercesine, parktaki 'Anti-Capitalista' pankartı altında dans eden aktivistlerle birlikte bağırıyor Sosyalist İşçi: Özgürlük İstiyoruz!

Sosyalist İşçi: Daima Kadınların Yanında

Kadın özgürlüğüne dair tartışmalar ezilenlerin mücadelesinin en çok konuşulan başlıklarından biri oldu. Kadınların ezilmesine karşı sürdürülen tartışmalar son dönemde daha geniş bir zeminde kendine yer buluyor olsa da mücadele pratikleri açısından ne yazık ki sıkıntılar yaşanmaya devam ediyor.

Kadınların kurtuluşuyla ilgili tartışmalara baktığımızda çok sayıda teorik ayırım var gibi görünse de farklılıklar aslında 3 temel nokta üzerinden şekilleniyor.

Bunlardan birincisi bize okullarda öğretilen ve egemen sınıfın anlattığı yaklaşım. Bu anlatıya göre kadınların ezilmişi biyolojik farklılıktan kaynaklanıyor ve bu durum insanlık tarihi kadar eski bir yapı. Bugün bu fikir yenilmiş ve pratik hayatın içinde kadının ve aile kurumunun geldiği aşama bunu doğrulamıştır.

Kadın hareketi içinden üretilen ikinci yaklaşımsa erkeklerin ortak bir tutum ve çıkar doğrultusunda kadınları ezdiğini anlatır. Bu fikir kadınların ezilmişi 'erkek sorunu' olarak ortaya koyar. Bu fikrin doğal sonucu kadınların özgürlüğünün 'erkekler' karşı mücadeleden geçtiğidir.

Sonuncu ve şüphesiz en çok tartışma yaratan yaklaşımsa kadınların ezilmişi sınıf toplulukların ortaya çıkışının bir sonucu olduğunu anlatan marksist tutumdur. Sosyalist İşçi'nin yayın hayatı boyunca anlattığı bu marksist perspektif kadınların kurtuluş mücadelesinin sınıfların ortadan kalkması için verilen toplumsal mücadeleden bağımsız düşünemeyeceğini vurgular.

Sosyalist İşçi'nin 1995'te yayınlanan 28. sayısında kadınların özgürlüğüyle sınıf mücadelesi arasındaki ilişki şöyle özetleniyordu:

"Devrimci sosyalistlere göre nasıl ezen-ezilen ulus ayrımı oldukça sosyalizm olamaz ise, kadınların kurtuluşu olmadan da sosyalizm olamaz."

Stalinist politikaları örnek göstererek sosyalistlerin kadın sorununu ertelediğini öne süren tezlerin aksine devrimci marksistler, kadınların kurtuluşunu sosyalizmin ve devrimci mücadelenin temel bir sorunu olarak görür ve ertelemez.

Devrimci sosyalistlere göre nasıl ezen-ezilen ulus ayrımı oldukça sosyalizm olamaz ise, kadınların kurtuluşu olmadan da sosyalizm olamaz.

Kadınların kurtuluşu konusunda sürdürülen tartışmalarda her zaman en önemli odaklardan biri feminist hareket olmuştur. Sosyalist İşçi'de birçok kez kadınların ezilmesinin kökeninde ne olduğu ve nasıl bir mücadele yöntemi izlenmesi gerektiği konularında feminist hareketle de tartışan yazılar yer almıştır. Bu tartışmalar feminist hareketin kadın mücadelesine katkılarını görerek ve tepeden bir kurtuluş mücadelesi anlatımı yapmadan sürdürülür. Birçok noktada feminist hareket ile mücadele alanlarındaki kesişimi görmek mümkündür.

Feminizmin kadınların ezilmesinin kaynağına dair yaklaşımı ve Marksizm'e yönelik getirdiği eleştiriler Sosyalist İşçi'deki tartışmaların merkezinde yer alır. Feminizmin sahiplendiği patriyarka teorisinin sorunun kaynağını kadın ve erkek ikilemi olarak ortaya koyması, sosyalizmin kadına kurtuluş getirmediğini anlatması bizler açısından tartışılması ve kazanılması elzem konulardır.

Sosyalizmden bahsederken 1917 Ekim Devrimi deneyimini görmezden gelip, Stalinist rejimden yola çıkarak marksizmin konuya yaklaşımına

dair eleştiri üretmek yanlıştır. Sosyalist İşçi sık sık 'kadınların kurtuluşu sosyalizmle mümkündür' derken Paris Komünü, 1905 ve 1917'deki devrimlerin deneyimlerini sayılarına taşır.

Sosyalist İşçi kadın kurtuluş mücadelesinin en nihayetinde gücünü toplumsal dönüşümlerden ve sınıf mücadelesinin yükselişinden aldığını anlatan pek çok makaleye yer vermiştir. 1999'da Seattle'daki gösterilerle birlikte ortaya çıkan yeni antikapitalist hareket, tıpkı 1968'deki mücadele dalgası gibi kadın özgürlüğü tartışmalarını en üst seviyelere

taşımıştır. Kadın mücadelesi kendi taleplerini toplumun geniş kesimlerinin farklı talepleriyle birleştirmeye çalışmış ve şüphesiz büyük kazanımlar elde etmiştir.

1982'de İskoçya'da Lee Jean fabrikasında greve çıkan ve işgal yapan kadın işçiler kocalarına eve gitmelerini, yemek yapıp çocuklara bakmalarını söylemişlerdi. Sosyalist İşçi'nin 19. sayısında okuyucularına hatırlattığı bu süreçten savaş karşıtı harekette öne çıkan, hareketin sürükleyicisi olan kadınların mücadelelerine kadar birçok deneyim, birbirlerine referans verilerek gazetesinin sayfalarında yer aldı. Ama tarihle güncel olan arasında bağ kuran bu referanslardan en çok öne çıkanlar Paris Komünü ve 1917 Ekim Devrimi'dir.

Kadının ezilmişi temel nedenlerinden biri olan aile kurumunu ortadan kaldırması, evlilik, zina, ensest gibi kavramlar üzerinden kendi ikiyüzlü ahlakını kadın bedene hapseden egemen sınıfın uygulamalarına son vermesi, kadını eve tıkanan çocuk, yaşı ve ev bakımı gibi işleri kolektifleştiren bir ortak yaşam anlayışını hayata geçirmesiyle Ekim Devrimi kadınlara ve mücadelelerine inanılmaz deneyimler katmıştır. Ezilenlere başka bir dünya umudunu ve bunun için mücadele etme inancını veren Ekim Devrimi bir kadın ayaklanması ile başlamış ve ezilenlerin bütün mücadelelerine ilham vermiştir.

Tarihsel deneyimler birleşik mücadelenin gerekliliğini ortaya koymaktadır. Kapitalizm işçi sınıfının bütünlüğünü parçalamak ister. Sınıfı cinsiyetlere, uluslara, mezheplere göre ayırarak manipüle etmeye çalışır. İşçi sınıfını bölmek egemen sınıfın sistemli bir politikasıdır. İşçi sınıfını bölen ırkçı, mezhepçi, cinsiyetçi, homofobik politikaların karşısında durmak ve sınıfın birliğini savunmak devrimci sosyalistlerin en önemli görevidir. Sosyalist İşçi bu görevin icrasında, tüm ezilenlerin özgürlük savaşımında temel bir araç olma rolünü sürdürüyor.

1 Mayıs 2010, Taksim.

İşçi hareketinin dersleri

Sosyalist İşçi yayın hayatına girdiği andan itibaren işçi sınıfı mücadelesine merkezi bir önem attı. Bu nedenle işçi sınıfının ekonomik ve siyasal haklarını kazanması için hareketin taleplerini genelleştirdi. Kapitalizmin işçi sınıfını bölen politikalarına karşı işçi sınıfının her zaman birliğini savundu. Sosyalizmin işçi sınıfının aşağıdan mücadelesiyle elde edilebilecek bir şey olduğunu düşünen Sosyalist İşçi, hareket içindeki her türlü reformist, bürokratik ve sekte eğilimler karşısında işçi sınıfının tabandaki örgütlenmesine ve mücadelesine önem verdi. Küçük bir iş yeri greviyle uluslararası işçi hareketinin mücadele deneyimleri arasında bağ kurdu. Sosyalist İşçi hareketin yaygınlaşması ve büyümesi için çaba harcarken diğer yandan hareketi bölen her türlü eğilime karşı tartışma yürüttü. İşçi sınıfının en temel gücünün birliğinden kaynaklandığını her zaman vurgulayan Sosyalist İşçi, sendikal mücadelede "tek sınıf" fikrinden hareketle tek tek sendika fikrini savundu.

Devrimci sendika olmaz

Türkiye'de sendikal mücadelenin ortaya çıkmasından günümüze sendikal harekete ilişkin pek çok çeşitli yaklaşımlar mevcut: Sarı sendikacılık, kızıl sendikalar, sınıf sendikacılığı, toplumsal sendikacılık gibi sendikalara ilişkin pek çok tarif ve tanımlama yapılmakta. Ancak tüm bu tartışmalar sendikaların hareket içindeki yerini doğru tarif

etmekten ne yazık ki çok uzak.

Sendikalar işçi sınıfının ekonomik ve siyasal haklarını savunmak, var olanları korumak ve kalıcı güvenceler elde etmek için işçiler tarafından oluşturulan örgütlenmeler. Rosa Lüksemburg "Kitle Grevi Parti ve Sendikalar" adlı kitabında sendikaların işçi sınıfının gündelik çıkarlarını, devrimci partinin ise işçi sınıfının gelecekteki çıkarlarını kapsadığını belirtir. İşçiler daha iyi ücret alabilmek, iş güvenliği, işçi sağlığı, kreş hakkı, demokratik haklar gibi listeyi daha da uzatabileceğimiz haklar elde edebilmek için sendikalara üye olurlar. Sendikalı bir işçi ile sendikasız bir işçi arasındaki en önemli fark, birinin patronların ve devletin baskıları karşısında yalnız olmasıdır. Diğerinin ise kolektif bir gücün, kitlesel bir örgütlenmenin parçası olmasıdır. Bir işçinin tek başına patronla maaş pazarlığına girme şansı yoktur. Sendikalar işçilerin pazarlık araçlarıdır. Bu araç pazarlığı yapan iş gücünden başka satacak hiçbir şeyi bulunmayan ve ortak çıkarları doğrultusunda hareket eden işçilerin birliğinin bir ifadesidir. Aynı zamanda hiçbir kesimde olmayan değiştirme yeteneğinin de ortaya çıktığı alanlardır.

Sosyalizmin okulu

Sendikal mücadele süreci aynı zamanda işçi sınıfının siyasal bilincinin oluşmasında önemli bir rol oynar. Lenin de işçiler açısından sendikaların sosyalizmin okulu olduğunu savunur. Örneğin grev yapan bir işçi karşısında sadece patronu görmez. Polisi, ordu,

medyayı egemen sınıfa ait tüm kurumları, burjuva partilerinin, hukukun, hepsinin bağımsız kurumlar olmadığını ve aslında hepsinin sömürü mekanizmasının bir parçası olduğunu mücadele içinde gayet iyi anlar. İşçiler mücadele içinde toplumsal düzeni değiştirme gücüne sahip ovekolektif bir yapının üyesi olduğunun bilincine varır. Her bir mücadele onlara güven verir. Marks'ın da belirttiği gibi işçi sınıfı sendikal mücadele içinde "kendisi içinde sınıf olmaktan kendisi için bir sınıfa" dönüşür.

Sosyalist İşçi hareketin yaygınlaşması ve büyümesi için çaba harcarken diğer yandan hareketi bölen her türlü eğilime karşı tartışma yürüttü. İşçi sınıfının en temel gücünün birliğinden kaynaklandığını her zaman vurgulayan Sosyalist İşçi, sendikal mücadelede "tek sınıf" fikrinden hareketle tek tek sendika fikrini savundu.

Sendikalar siyasal partiler değildir

Sosyalist İşçi, özellikle KESK'deki gibi sendikalara siyasal parti muamelesi yapan anlayışa karşı sendikal yönetimlerinden ve siyasal görüşlerinden bağımsız olarak tabandaki işçilerin en geniş birliğini savunan bir perspektifi her zaman hareket içinde tartıştı.

Bu nedenle Memur-Sen, Türk-İş, Hak-İş gibi sendikaların liderliğinin siyasal görüşleri nedeniyle bu konfederasyonlara mesafeli yaklaşımlara karşı tüm konfederasyonların birlikte mücadelesini savundu. Sendikaların niteliğini o sendikaların liderliğinin siyasal yaklaşımını değil, o sendikaların tabanında örgütlenen işçilerin mücadele azmi ve kararlılığı oluşturur. İşçiler sendikaya ekonomik ve sosyal taleplerini kazanmak için üye olurlar. Günün sonunda da patronla toplu sözleşme kapsamında uzlaşırlar. İşçiler de sendikaya devrim yapacak diye üye olmazlar. Bu nedenle pek çok farklı siyasal görüşe sahip kişiler ortak çıkarlar ekseninde çıkar birliği için sendikalara üye olabilirler.

Ekonomik taleplerden siyasal taleplere

Sendikalar devrimci örgütler olmasa da işçi sınıfı eylemleri zaman zaman çapına göre sendika çatısı altında giriştiği mücadeleyi hızla devrimcileştirebilir. Küçük bir zam mücadelesi büyük bir sınıf çatışmasına dönüşebilir. Tıpkı 1905 Rus Devrimi'nde görüldüğü gibi sendikal mücadele, sokaklara, fabrikalarda bariyerlerin kurulduğu kitlesel bir işçi ayaklanmasına evrilebilir.

Hareketi ileri çekmek

Kapitalizmin son 30 yıllık döneminde işçi sınıfı yeni liberalizme karşı mücadelenin ön saflarında yer aldı. 1999 yılında Dünya Ticaret Örgütünü basan antikapitalist hareketin en büyük parçasını oluşturdu. Hareket özellikle

2008 finansal krizi sonrasında krizin faturasını kendilerine ödetmek isteyen patronlara karşı dünya çapında mücadelelerle cevap vermekte ve yeniden şekillenmekte. İşçi sınıfı 2011'de Tunus ve Mısır'da başlayan devrimlerin temel bir rol oynadılar. Tunus'da Bin Ali'yi, Mısır'da Mübarek'i göndermek için kitlesel grevler yapan hareket ertesinde hızla bağımsız sendikalar kurmaya başladılar. Bu hareket İngiltere'den ABD'de Wisconsin eyaletindeki işçilere kadar ilham verdi. Türkiye'de Gezi direnişinin büyük çoğunluğunu beyaz yakalı işçiler oluşturdu. Gezi sonrasında beyaz yakalı işçiler işyeri sorunlarından hareketle örgütlenmek için hamle yapmakta, örgütlenmenin yollarını aramaktalar. Sosyalist İşçi kapitalizme karşı mücadelenin dünya çapında yükselmeye başladığı tüm zamanlar boyunca Türkiye'de sendikaların hem uluslararası hareketin, hem de tüm güncel siyasal mücadelenin bir parçası olması için mücadele etti. Bazen ABD'nin Irak'ı işgali karşısında ya da iklim değişikliğine karşı mücadelede olduğu gibi konfederasyonların bir araya getirilmesi suretiyle, bazen de darbe karşıtlığı, Kürt sorununun demokratik ve barışçıl çözümü, Ermeni soykırımının tanınması gibi siyasal talepleri kampanyalar yaparak tabandaki işçilerin bir araya gelmesini ve mücadele etmesini sağlamak için çaba gösterdi. Bundan sonra da yapmaya devam edecek.

5000 Sayıyı Yetmiş Kadın Mücadele

SOSYALİST İŞÇİ
İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU KENDİ ESERİ OLACAKTIR

KÜRDİSTANDAKİ SÖMÜRGEÇİ OPERASYONLARA SON

KURULTAYI ÖZETLE

70. YIL 1917 DEVRİMLERİ ÜZERİNE

1905
Rus Devrimi
1917 Devrimi

TKP PROGRAMINDA DEVLET VE İKTİDAR

BURJUVA MUHALEFETİ VE BÜLEYMAN DEMİREL

SOSYALİST PARTİ VE "BİRLİK"

70. YIL 1917 DEVRİMLERİ ÜZERİNE

1905
Rus Devrimi
1917 Devrimi

TKP PROGRAMINDA DEVLET VE İKTİDAR

BURJUVA MUHALEFETİ VE BÜLEYMAN DEMİREL

SOSYALİST PARTİ VE "BİRLİK"

SOSYALİST İŞÇİ
İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU KENDİ ESERİ OLACAKTIR

ZİNDANLAR BOŞALSIN İŞKENCEYE SON

KAHROLSUN ASKERİ DİKTATÖRLÜK

KURULTAYI ÖZETLE

70. YIL 1917 DEVRİMLERİ ÜZERİNE

1905
Rus Devrimi
1917 Devrimi

TKP PROGRAMINDA DEVLET VE İKTİDAR

BURJUVA MUHALEFETİ VE BÜLEYMAN DEMİREL

SOSYALİST PARTİ VE "BİRLİK"

70. YIL 1917 DEVRİMLERİ ÜZERİNE

1905
Rus Devrimi
1917 Devrimi

TKP PROGRAMINDA DEVLET VE İKTİDAR

BURJUVA MUHALEFETİ VE BÜLEYMAN DEMİREL

SOSYALİST PARTİ VE "BİRLİK"

SOSYALİST İŞÇİ
İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU KENDİ ESERİ OLACAKTIR

ZİNDANLAR BOŞALSIN İŞKENCEYE SON

KAHROLSUN ASKERİ DİKTATÖRLÜK

KURULTAYI ÖZETLE

70. YIL 1917 DEVRİMLERİ ÜZERİNE

1905
Rus Devrimi
1917 Devrimi

TKP PROGRAMINDA DEVLET VE İKTİDAR

BURJUVA MUHALEFETİ VE BÜLEYMAN DEMİREL

SOSYALİST PARTİ VE "BİRLİK"

70. YIL 1917 DEVRİMLERİ ÜZERİNE

1905
Rus Devrimi
1917 Devrimi

TKP PROGRAMINDA DEVLET VE İKTİDAR

BURJUVA MUHALEFETİ VE BÜLEYMAN DEMİREL

SOSYALİST PARTİ VE "BİRLİK"

sosyalist işçi

AKP: Hızlı IMF'ci hızlı özelleştirmeci

Medyanın görünür gücü

HÜKÜMET PAZARLIĞI KES BENİM ADIMA SAVASMA HAYIR

GELEME BUSH

sosyalist işçi

Eski sol için yolun sonu!

yeni bir sol mümkün

GELEME BUSH

sosyalist işçi

MENK POLORYS HAY ENK

HEPİMİZ ERMENİYİZ

G8

mez! Kazanana eleye devam!

SOSYALİST İŞÇİ

İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU KİMLİ FİSİNİ OLACAKTIR

YENİ GREVLER İÇİN İLERİ

NETAŞ DERBY VE ÇUKOBİRLİK İŞÇİLERİNDEKİ MEKTUPLAR

TÜRKİYE ÇIKMAZI

İ. KARLANT

1974 yılında Türkiye'de yaşanan grevler, işçi sınıfının mücadelesinin bir parçasıdır. Bu mücadele, işçi sınıfının kendi çıkarlarını savunması ve toplumsal adaleti sağlaması için devam etmektedir. İşçi sınıfının birliği ve dayanışması, bu mücadelede en büyük güçtür.

SOSYALİST İŞÇİ

İŞÇİLERİN HER DÜZEYDEKİ ÖRGÜTLENMESİNİ GELİŞTİRMEK GEREKİR

İşçilerin her düzeydeki örgütlenmesini geliştirmek, işçi sınıfının mücadelesinde en önemli adımdır. İşçi sınıfının birliği ve dayanışması, bu mücadelede en büyük güçtür.

İşçilerin her düzeydeki örgütlenmesini geliştirmek, işçi sınıfının mücadelesinde en önemli adımdır. İşçi sınıfının birliği ve dayanışması, bu mücadelede en büyük güçtür.

sosyalist işçi

200. sayı özel ek

MÜCADELENİN ve BİRLİĞİN YAYIN ORGANI

Sosyalist işçi, işçi sınıfının mücadelesinde en önemli yayın organıdır. İşçi sınıfının birliği ve dayanışması, bu mücadelede en büyük güçtür.

sosyalist işçi

Küresel ısınmaya, nükleer enerjiye karşı başka bir enerji mümkün

Küresel ısınmayı durdur DÜNYAYI DEĞİŞTİR

28 NİSAN'DA KADIKÖY'DEYİZ

sosyalist işçi

Me hümür ne petrol ne de nükleer Güneş, rüzgâr bize yeter!

30-31 Eylül İktisatçıların Karşı Ziyarı

SURİYELİ MÜLTECİLER KARDEŞİMİZDİR

İrkçılar hedef gösteriyor, saldırıyor
Hükümet korumuyor, tehdit ediyor!
Medya kışkırtıyor

Suriyeli sığınmacılara dayanışmaya!
İrkçılığa ve ayrımcılığa DİRDE!

sosyalist işçi

ARTIK YETER

Silahlar sussun barış konuşsun

BARİSA BİR ŞANS VERİN!

Hükümet IMF'ye teslim oldu

İklim değişikliğiyle mücadele eden gazete

Sİ'nin 500'üncü sayısına özel olarak gazetenin iklim değişikliği ile ilgili duruşunu anlatan bir yazı yazmam istendiğinde internetteki arşivinden tarama yaparak işe başladım. İklim değişikliği ile ilgili ilk yazı 220'inci sayı ve yayım tarihi 11 Haziran 2004'tü. Öncesi de olabilir ama internetteki arşiv nisan 2004'ten başlıyor. 2004'ten itibaren ise gazetenin neredeyse her sayısında iklim değişikliği konusunda ya bir makale ya bir haber yer almış. Başka bir dünyanın mümkün olduğu ve bu dünyanın yaratılmasının da ancak ve ancak mücadele ile gerçekleşeceğini yılmadan savunan gazetenin birçok sayısının ön ve arka kapaklarında iklim değişikliği ile ilgili eylemlere çağrı yapılmış.

İklim değişikliği

İklim değişikliğinin insani faaliyetlerden kaynaklandığına ilişkin bilimsel verilerin kamuoyu ile paylaşılmasının tarihi çok eski değil. Uzun yıllara dayana bilimsel araştırmaların sonuçlarının yaklaşık otuz yıl öncesinde "fosil yakıtların kullanımı ve arazi yapısındaki radikal değişimin atmosferdeki sera gazlarının oranını arttırdığını, artan sera gazlarının ise sıcaklık artışına neden olduğunu" net bir biçimde söyledi. Ve geçtiğimiz otuz yıl boyunca sıcaklık artışının yaratacağı sonuçlar üzerine sayısız rapor yayınlandı; yayınlanan raporlarda öngörülen felaketleri fazlasıyla gündelik hayatımızda yaşamaya başladık. Sosyalist İşçi, insanlığın ve tüm canlı yaşamının şimdiye kadar karşılaştığı en büyük tehlikeye ilişkin bilimsel verilere; yaşanan insani, ekolojik ve maddi kayıplara, felaketlere sayfalarında yer verdi. Bu haberlere yer verirken etrafa korku yaymak ya da acilen devrim fikrine malzeme sağlamak amacıyla yapmadı. İklim değişikliğini durdurma konusunda vaktimizin azaldığını, eğer hızla harekete geçilmezse durdurma konusunda yapılacak çok şey kalmayacağını anlatmak amacıyla yaptı.

Hem yoksulluğu hem de iklim değişikliğini durdurabiliriz

İklim değişikliğinin ana

İstanbul'dan Halkların İklim Yürüyüşü, 20 Eylül 2014.

nedeni fosil yakıtların (petrol, kömür, doğalgaz) kullanımı. Fosil yakıtlar yerine rüzgar, güneş, dalga enerjisi ile insanlık enerji ihtiyacını karşılayabilir. Bu enerjileri hayata geçirebilecek teknolojik gelişime sahibiz. Enerjiyi verimli kullanmak adına atılabilecek onlarca adım var. Evlerin ısı yalıtımından tutun da, su ısıtma amaçlı sistemlerin çatılara döşenmesi, tüm alanlarda led ampullerin kullanılması... Ulaşım alanında toplu taşımacılığın ve bisikletin birincil konuma yükseltilmesi bir başka önemli adım. Tüm bu adımlar ve daha fazlası, hızla ve büyük ölçeklerde yapılması durumunda emisyon oranları radikal bir biçimde düşer. Bu adım aynı zamanda milyonlarca insan için yeni iş alanı demektir. Piyasa koşullarının elvermesini beklemeden kamusal kaynaklarla kolektif çözümler üretebilir, tek bir ülke sınırları içinde değil tüm

dünyada dayanışma içinde büyük bir seferberlik halinde hareket edilebilir. İklim değişikliğinin yarattığı yaşam koşulları ve artan felaketler ile var olan adaletsizlik, eşitsizlik, kaos ve savaş ortamı daha da şiddetlenecek. Sosyalist İşçi, bu koşulların oluşmaması için iklim değişikliğini durdurulması konusunda atılan adımların reform ve devrim bağlantısı kurarak her zaman destekleyicisi oldu.

İklim değişikliğinin sorumlusu kapitalizm

İklim değişikliğini durdurabilmek için karbon salımlarının %80 oranında düşürülmesi gerekiyor. Karbon salımlarının %90'ından sorumlu; en kârlı, fosil yakıt sektörü ve aynı zamanda dünyanın sayılı zenginlerinin; kârlarlarından ve zenginliklerinden vazgeçmelerinden bahsediyoruz. Bu kesimin kârlarından vazgeç-

memek için nasıl uğraştıkları malum. Ekonomik büyükleri ile politik güçlerini perçinleyen devletlerin, hükümetlerin de şirketlerin kârlarını koruma uğruna nasıl bir çaba içinde oldukları da malum. İklim değişikliğine karşı mücadelede başta fosil yakıt şirketleri ve onların sözcülüğüne soyunmuş hükümetler geliyor ama sorunumuz sadece onlar değil. Küresel ekonomik sistemin işleyiş mantığı, dayandığı temeller; sermaye birikimi, büyüme ve rekabet. Ekolojik krize gerçek ve kalıcı bir yanıt üretmek istiyorsak asıl olarak kapitalist sistemi ortadan kaldırmamız gerekiyor. Kapitalizm sadece insan emeğini sömürerek değil aynı zamanda doğal varlıkları tüketerek var oluyor ve bu işleyiş artık toptan bir yok oluşun kapılarını açmış durumda. Kuzey kutup buzullarının erimesiyle deniz ulaşımında rotaların kısılmasına sevinen ve

neden daha hızlı erimediklerini dert edinen şirketler ve aynı bölgede "egemenlik hakkı" olan devletlerin şimdiye kadar ulaşamadıkları fosil yakıt rezervleri için birbirlerine girmelerinin makul kabul edilmesini vaaz eden bir sistemin içinde yaşıyoruz. Sermaye birikimi her geçen gün zorlaşırken birikim uğruna yıkımlar da büyüyor.

İnsan ve doğa iki ayrı şey değil. Biz doğanın bir parçasıyız ve doğamızla bağ kurmadan var olamayız, hayatta kalamayız. Oysa kapitalizm ne insan ne de ekosistemin çıkarlarını merkezine alan bir sistem. Kapitalist üretim biçiminin temeli kâra dayanıyor ve kârın elde edilmesinin araçları içinde hem insan hem de doğa sıradan bir üretim aracından öte bir anlam ifade etmiyor. Her bir işçinin ölümünde, bir ağacın kesilmesinde birilerinin ağzından "ocağımıza ateş düştü" lafları dökülürken birilerinin ise "bu işin fırsatında var" diyebilmesi işte bu basit gerçeğe dayanıyor. Her bir şirketin diğer bir şirket ile rekabet edebilmesinin koşulu maliyeti (insani ve ekolojik) ne olursa olsun daha ucuza üretmek. Bu işleyişe sahip sistemin yarattığı ekolojik krize kendi içinden çözüm üretmesi olanaksız. İnsan ve doğanın çıkarlarını kârın ve sermaye birikiminin önüne koyabilen; neyin, ne kadar ve nasıl üretilene kolektif olarak karar verebilen bir ekonomik ve toplumsal işleyiş ancak bu ölümcül gidişatı durdurabilir.

Sosyalist İşçi'nin, uzun yıllardır anlattığı ve sadece anlatmakla kalmadığı aynı zamanda örgütleyicisi olduğu mücadele iklim krizinin karşısında sadece şirketlerin ve onların sözcülüğüne soyunmuş devletlerin teşhir edilmesine dayanmıyor. Eşit, adil, savaş ve sömürünün olmadığı, özgür bir toplumun ancak hem insani hem de ekolojik krize kalıcı bir çözüm oluşturabileceğini söylüyor. 500 sayıdır tüm zorluklara rağmen bu işlevi yerine getiren gazetemizin savunduğu fikirler etrafında örgütlenmek, başka bir dünyanın kapılarının daha fazla aranmasına yol açacaktır, omuz verin birlikte yüklenelim.

Nuran Yüce

Faşizme karşı mücadele

Faşizm, kapitalizmin savaşlar ve krizlerle malul emperyalizm aşamasına özgü bir kitle hareketidir. Askeri diktatörlüklerden, serbest seçimlerin yapıldığı otoriter rejimlerden ve diğer baskı rejimlerinden en ayırt edici yanı budur. Diğer baskı rejimlerinin aksinde, sadece devlet mekanizmasının üst kademelelerinin ele geçirilmesi ile yetinmez, toplumun her katmanında, faşist partinin yan kuruluşu olarak görev yapan gençlik örgütleri, dernekler, spor kulüpleri, meslek kuruluşları ve sendikaları aracılığıyla “krize karşı” örgütlenir.

Faşizmin bu kitle tabanı asıl olarak küçük mülk (dükkân, atölye) sahiplerinden ve şirketlerde yönetici veya ayrıcalıklı meslek sahibi olarak görev yapan orta sınıflardan oluşur. Ekonomik kriz kapıyı çaldığında, büyük sermaye krizin faturasını diğer sınıflara ödetmek için saldırıya geçer. İşçi sınıfı bu saldırıya karşı sendikaları ve partileri vasıtasıyla direnir ve sınıf mücadelesini keskinleştirir. Ancak bu keskinliğin sonucu giderek kötüleşen ekonomik durum, örgütsüz küçük burjuva katmanları dehşete düşürür. “Ayrıcalıklı” yaşamları çaresizce işçileşme / işini kaybetme tehdidi altına girer ve giderek bu tehdit gerçekleşir. Faşist parti işte bu çaresiz kitleleri örgütler. “Güçlü devlet”, “üstün ırk” ve demagogik “anti-tekelci” söylemi ile ideolojik açıdan kazanılan kitleler, bayraklı / sopalı / silahlı gösteriler sayesinde “güç” ve “güce tapma”ya alıştırılır, bu sayede, işçi sınıfı ve büyük sermaye karşısında kendisini güçlü bir hareketin bir parçası olarak hissederek.

Mevcut düzenin devamını savunan diğer partilerden farklı olarak faşist parti işte bu çıldırılmış kitleleri ve toplumun en altında yer alan lümpen kesimleri askeri temelde örgütler ve en büyük düşmanı işçi sınıfına karşı verilecek olan iç savaşa hazırlar. En başta bir lider / führer / başbuğ vardır. Faşist parti, liderin altında hiyerarşik bir düzende piramit şeklinde örgütlenir ve sokağı kontrol etmek üzere paramiliter güçler oluşturur.

Tabanının aslen orta sınıflardan oluşması, faşizmin bir orta sınıf iktidarı yaratacağı anlamına gelmez. Faşist parti, büyük sermaye sahiplerini, diğer partilerin krizi çözme yeteneği olmadığına,

kendilerinin ise işçi sınıfını ve onun örgütlerini askeri olarak dağıtarak krizin büyük sermaye lehine çözülmesini sağlayacaklarına ikna etmeye çalışır. Bu temelde faşist parti, kuruluşundan itibaren, büyük sermayeye bir alternatif olduğunu göstermek için sürekli olarak teröre başvurur.

Faşist partinin terörünün hedefi işçi sınıfı ile sınırlı değildir. Kadın hareketi aktivistleri, LGBTİ bireyler, engelliler, azınlık ulusa / dine / mezhebe mensup olanlar, tıpkı işçi sınıfı örgütleri gibi, faşistlerin düşmanıdır.

min adı duyuldu. Faşist parti öncülüğünde katillerden oluşan bu kitle hareketinin, ayaklanma halindeki işçi sınıfını kanlı bir şekilde durdurması ve atomize etmesi, krizden etkilenen diğer ülkelerde de faşist hareketlerin doğmasına yol açtı. Almanya’daki faşist hareketin iktidara gelmesi ile dünya tarihinin en karanlık dönemi yaşandı. Nazi partisi ve onun yan kuruluşları dışında kalan bütün örgütler kapatıldı ve yasaklandı. İşçi sınıfının örgütlenmesi paramparça edildi. Milyonlarca insan sosyalist / komünist olduğu için,

lerce kişiyi katletti. Alevi ve Sünni nüfusun iç içe yaşadığı şehirlerde Sünni esnafları kıskırtarak örgütlenen ve kitle tabanı oluşturan MHP 1978 yılına geldiğinde, yaygın sol – antifaşist direniş nedeniyle oy oranını % 7’nin üzerine çıkaramayacağını anladı. Bu tarihten itibaren stratejisini askeri darbe üzerinden iktidara gelmek şeklinde değiştirdi. Darbeye zemin hazırlamak için paramiliter örgütü Ülkü Ocakları aracılığıyla kitlesel katliamlara yöneldi. Bir yandan da ordu ve polis güçleri içindeki örgütlenmesini güçlendirme-

nen MHP, devlet içinde kontrgerilla faaliyetinde uzmanlaşmış kadrolarının da yardımıyla, Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı faaliyete başladı. 90’lı yıllarda art arda gelen ekonomik krizler, yükselen Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketine yönelik faşist terörün yaygınlaşmasına ve MHP’nin tarihinde hiç olmadığı kadar kitleselleşmesine yol açtı. 1999 seçimlerinde % 18 oy oranını yakaladı. İktidar ortağı olduğu bu dönemde patlayan 2001 krizinin ardından koalisyonun diğer partileri tarihin çöplüğe gitmesine rağmen ayakta kaldı.

2004 yılından itibaren şekillenen darbe sürecine “ulusalcı” kesimlerle ittifak yaparak katılan, gayrimüslim azınlıklara yönelik terör olaylarını tertipleyen, Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi ile devletin sürdürdüğü görüşmeleri sabote etmek için eylemler örgütleyen MHP, aynı dönemde güçlenen “esas faşist parti AKP’dir” anlayışının da katkısıyla, günümüzde yeniden % 18’lik (yavrusu BBP ile birlikte % 20’lik) oy gücünü yakalamış durumda. Böylelikle yeniden dünyanın en güçlü ve en tehlikeli örgütlerinden biri haline gelen bu “40 yıllık faşist bela”yı, durdurmak, geriletme ve ezme, işçi sınıfı ve tüm ezilenler açısından yaşamsal önem arz ediyor.

Faşist bir kitle hareketi haline gelmiş MHP’yi engellemenin yolu, karşısına omurgasını işçi sınıfının oluşturduğu devasa bir kitle hareketi koymaktan geçiyor. Dolayısıyla faşizmi geriletme için özü itibarıyla anti-faşist olan bu kitle hareketini inşa etmek gerekiyor. Kürt halkının haklı taleplerini savunan devasa barış gösterileri; iş kazalarına, sefalet ücretinin, çalışma koşullarının kötülüğüne karşı kitle grevleri faşistleri ait oldukları karanlık inlerine döndürmeye yeterlidir. Antifaşist kitlenin etkisiyle bir kez sokaktan çekildikten sonra tekrar sokağa çıkmaya çalışan faşistlere, bireysel / dar grupsal sokak etkinliğiyle değil, bu sefer doğrudan kendilerini hedef alan antifaşist kitle gösterileri ile yanıt verilmesi, bütün faşist örgütlenmeler dağıtılmalıdır. Bütün bunları yapabilmeyen yolu ise, Sosyalist İşçi’nin yıllardan beri yaptığı faşizm teşhi- ninin yaygınlaştırılmasından geçiyor.

Kemal Başak

Antalya’da Kürtçe konuştuğu için öldürülen Mahir Çetin için İstanbul’da protesto, 9 Eylül 2014

Büyük sermayenin çoğunluğunun desteğini almayan bir faşist parti iktidara gelemeyebilir. Krizin derinleşmeye başladığı dönemlerde büyük sermaye öncelikli olarak parlamenter yolları, ardından askeri / bürokratik diktatörlükleri tercih eder. Kitle hareketlerinin kolaylıkla, bir askeri cunta gibi kontrol edilemez oluşu nedeniyle böyledir. Elbette, faşist partiyi daha kurulduğu andan itibaren destekleyen sermaye grupları vardır, ama çoğunluğun desteği ancak “başka çare kalmadığı” zaman gelir. Faşist parti, iktidara geldikten bir süre sonra bu desteği “hak ettiğini” kanıtlamak için ciddi tasfiyeler yapar, tabanında “anti-tekelci” söylemde radikalleşen unsurları imha eder.

Türkiye’de faşist hareket Birinci Dünya Savaşı sonrasında İtalya’da iktidara gelen Mussolini’nin partisi ile faşiz-

Yahudi / Çingene olduğu için, eşcinsel olduğu için, engelli olduğu için, yaşlı olduğu için, önce sistematik olarak baskı altına alındı, ardından katledildi. İkinci Dünya Savaşı sonunda Nazilerin yenilmesi faşizmin sonunu getirmede. Dünyanın pek çok ülkesinde irili ufaklı faşist hareketler ortaya çıkmaya devam etti.

Türkiye’deki faşist hareketi yaratan Alpaslan Türkeş, İkinci Dünya Savaşı sonrası ortaya çıkan çoğu faşist lider gibi, kontrgerilla örgütlenmesi yapan bir NATO subayıydı. Liderliğini yaptığı ve tam anlamıyla bir Nazi partisi olarak örgütlediği MHP, 60’ların sonunda başlayan ve 12 Mart askeri diktatörlük döneminde dahi engellenemeyen işçi hareketi ve sol yükselişe karşı kurulmuştu. 70’li yıllarda sosyalist, sosyal demokrat, sendikacı, Alevi kimlikli bin-

ye başladı. Fakat 12 Eylül’de gerçekleşen darbenin liderliğini ele geçiremeyen MHP, diğer partiler ile birlikte kapatılınca, bir süreliğine siyaset sahnesinden çekildi. Ancak askeri diktatörlük, MHP’nin cinayet ve katliam konusunda uzmanlaşmış kadrolarını devlet için kullanmaya başladı. Emrini bizzat Alpaslan Türkeş’in verdiği “16 Mart”, “Bahçelievler”, “Maraş”, “Çorum” gibi katliamların, “Abdi İpekçi” ve “Kemal Türker” gibi cinayetlerin tertipçileri ve tetikçileri yeni kontrgerillanın has elementleri oldular. 80’lerin ilk yarısında ASALA’ya, 80’lerin ortalarından günümüze kadar ise PKK’ye karşı sürdürülen kirli savaşın kadroları hep bu ilk dönem ülkücülerden devşirildi.

12 Eylül’ün siyaset yasağı kalkınca Alpaslan Türkeş liderliğinde yeniden örgütlen-

Halk rejiminin devrilmesini istiyor!

Bir kuşak sosyalist için kitle- sel ayaklanmalara, dünyayı sarsan mücadelelere ve devrimlere tanıklık etmek pek sık rastlanan bir durum değildi. 1970'lerin sonundan itibaren yaşanan 20 yıllık süreç, işçi sınıfı ve ezilenler için mücadelenin geri çekildiği, yenilgilerin yaşandığı ve elde edilen kazanımların geri verilmeye başlandığı bir dönemdi.

1990'ların sonuyla birlikte bu durum değişti. Dünya Ticaret Örgütü'nün toplantılarının basılmasıyla patlak veren antikapitalist hareket, Filistin'de İkinci İntifada, G8 ve IMF gibi küresel kapitalizmin efendilerine yönelik yoğun protesto dalgası, Irak işgaline karşı sokaklara çıkan milyonlar... Arap Baharı, böyle bir on yılın sonunda patlak verdi. Ortadoğu halkları, hayatlarının kaderini ellerine almak için görkemli bir mücadeleye girişti.

Tunus ve Mısır'da başlayıp bütün bölgeye yayılan ayaklanmalara, solda duranların bir bölümü şüphelerle yaklaştı. Araplar hakkındaki yaygın ırkçı önyargılar; eğitimsiz, geri, cahil ve yobaz oldukları gibi fikirler birçoklarını etkilerken, böyle denilen kitleler bölgeyi isyanlarla sarsıyordu. Kimileri, Posta veya Hürriyet gibi egemen medyanın kullandığı dile benzer ifadelerle devrimleri karalarken, olup bitenlerin "emperyalizmin oyunu" olduğu sıklıkla dillendiriliyordu.

Ekim Devrimi'nin önderlerinden Troçki'ye göre, geniş halk kitlelerinin ayaklanması, başkalarının onu doğrulamasına, onay vermesine muhtaç değildir.

Sosyalist İşçi, ilk gününden itibaren Arap halklarının mücadelesinden yana tutum aldı. İlk olarak, 11 Ocak 2011'de yayımlanan 405. sayısının dünya haberleri sayfasında Tunus ve Cezayir'de olup bitenleri "Yoksullar ayaklandı" diye duyurdu. 406. sayının manşeti ise "Özgürlük isteyenler kazandı! Tunus ayaklandı, diktatör kaçtı" idi. Bundan sonraki iki ay boyunca, Sosyalist İşçi sayfalarının çoğunluğu bölgedeki isyanlara, onların derslerine, devrime tanıklık

Tunus'un ardından 2011'de Mısır'da gerçekleşen devrim, Ortadoğu'dan Kuzey Afrika'ya rejimleri ve emperyalizmin hegemonyasını sarsarken dünyanın geri kalanındaki mücadelelere ilham kaynağı oldu.

edenlerin hikâyelerine, geçmiş devrimlerle kurulan bağlara ve devrimlerin nasıl kazanacağına dair analizlere ayrılacaktır.

Gazetenin sayfalarında Arap Baharı'yla ilgili şu noktalara özellikle vurgu yapılıyordu:

■ Burjuvazinin sözcülerinin söylediklerinin aksine, devrimler mümkündür! Dünyayı değiştirmek için sıradan insanların kolektif mücadelesi belirleyicidir ve muazzam potansiyelleri barındırmaktadır.

■ Devrimleri geniş yığınlar yapar. Ve kimsenin beklemediği anlarda yapar. Milyonlarca kişi, her şeyi bilen bir partinin veya kahraman bir komutanın işaretleriyle ayaklanmaz. Ancak kendiliğinden gerçekleşen bu ayaklanmaların içinde kitlesele devrimci partilerin bulunması veya hızla inşa edilmesi, mücadelenin kaderini tayin etme açısından hayati öneme sahiptir.

■ Ortadoğu'da İslamcı siyasal akımlar sosyalistlerin düşmanı değil rakibidir. Devrim süreçlerine seküler sol güçlerden daha örgütlü girdikleri takdirde, harekete yön verme

olanakları daha büyük olur. Ancak kitleleri onlardan geri kazanmak mümkündür. İslamcılar da yer alıyor diye devrimlerden uzak durmanın, halka karşı diktatörlerden yana tutum almanın solculukla bir ilgisi yoktur.

■ Devrimler hızla yayılma potansiyeline sahiptir. Sosyalist İşçi'nin sayfalarında belirtildiği gibi, Arap Baharı başladığında egemen sınıflar panik içindeydi. Arap egemenleri korku ile Arap halkları sevinç ile Tunus'a bakıyordu. Hepsi oradan cesaret aldılar ve ayaklandılar.

■ Arap Baharı, Ortadoğu'nun kaderini bir asırı aşkın süredir şekillendiren Batı emperyalizmine vurulmuş korkunç bir darbedir. ABD ve müttefikleri Bin Ali ve Mübarek'i son ana kadar çaresizce desteklediler, devrimleri kaçınılmaz olduğunda ise "demokrasi" nutukları atarak halkları selamladılar. Libya'da bizzat askeri müdahaleyle devrimi boğdular, Suriye'de ise "muhaliflere destek" kisvesi altında devrimin mezhepçi bir iş savaşa dönüşmesini, Suriye halkının yaşadığı acıyı

ve çaresizliği keyifle izlediler.

■ Devrimlerde, yenilgilerle dolu bir ortamda büyümemiş, genç ve mücadeleci bir aktivist kuşağı ön plandaydı. Kadınların rolü büyüktü. Farklı mezhep ve dinlerden insanlar mücadele içinde birleşmişti. İşçi sınıfının güçlü olduğu yerlerde, örneğin Mısır'da, diktatörleri devirmek çok daha kolay oldu.

■ ABD ve müttefiklerini değil ama bir başka emperyalist bloku, örneğin Rusya ve müttefiklerini destekleyen rejimler antiemperyalist değildir. Dolayısıyla, böyle ülkelerde gerçekleşen ayaklanmalar ABD bloku tarafından kışkırtılmış veya onun siyasi yörüngesinde olmak zorunda değildir. Esad veya Kaddafi gibi diktatörlerin katliamlarını "antiemperyalizm" adına desteklemek utanç vericidir. Emperyalizm ancak sıradan insanların özgürlük mücadelesiyle yenilebilir.

Sosyalist İşçi, bundan sonraki dönemde de Arap halklarının mücadelesini, zaferlerini ve yenilgilerini dikkatle takip ederek okuyucularına aktardı. Esad Suriye'ye, İsrail Gazze'ye saldırıyorken

"Direnen Gazze'nin, Suriye halkının yanındayız" dedi. Türkiye'de sayısı 2 milyona yaklaşan Suriyeli mültecilere yönelik ırkçılığa karşı mücadele edenlerin sesi oldu, her fırsatta "Suriyeli mülteciler kardeşimizdir" dedi.

Devrimci bir gazete, her mücadelenin içindeki en ileri aktivistleri bir araya getirecek bir partiyi örgütlemeye üstlendiği kadar, farklı şehirlerdeki ve ülkelerdeki işçilerin mücadelelerinin deneyimlerini birbirlerinden öğrenebilmeleri için bir araç olduğu için de önemli.

500. sayıya ulaştığımız bugünden geriye dönüp bakınca, Arap Baharı özelinde Sosyalist İşçi'nin bunu fazlasıyla başardığı görülüyor.

Bugün Arap devrimleri birçok farklı yönden tehdit altında. Yenilgiler ve geri çekilişler yaşadı. Ancak dört yıl önce Ortadoğu sokaklarını inleyen slogan hâlâ kulaklarımızda, talebimiz olmaya devam ediyor:

Halk, rejimin devrilmesini istiyor!

Sosyalist solda AKP'ye karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiği konusunda bir kafa karışıklığı var.

Bir paranoya

Solun kafa karışıklığının nedeni, 28 Şubat'ın pekiştirdiği "şeriat geliyor" paranoyasına sahip olması. Bu paranoya, iki temel siyasal hatanın üzerinden geliyor. Birisi, kemalist fikirlerin solda yankı bulmasına neden olan sol-milliyetçi gelenek. Bu gelenekle, kemalizmin "laik-batı uygarlığı" pusulasından sapma olarak görülen siyasal İslami yükseliş, geniş emekçi yığınların gündelik sorunlarına kimin yanıt verildiği dikkate alınmadan, aydınlanma projesinden bir sapma olarak görülüyor. Sol-milliyetçilik, kaçınılmaz bir biçimde egemen fikirlerin en köhne biçimleriyle uzlaşıyor.

"Şeriat geliyor" paranoyasına neden olan ikinci hata ise, geldiği farz edilse bile, şeriata karşı nasıl mücadele edileceği konusunda devlete güvenmenin dışında bir perspektife sahip olunmaması.

1994 yerel seçimlerinde Refah Partisi'nin oy patlaması, sadece egemen sınıf, merkez partiler ve orduda şaşkınlık ve panik yaratmadı. Sol da bu şaşkınlığı ve paniği yaşadı. Oysa, siyasal İslamın yükselişinin nedeni, krizin toplumun en büyük kesimini oluşturan alt tabakalarda, yoksullar ve emekçiler arasında yarattığı tahribata sosyal demokrasinin ve solun veremediği politik ve örgütsel yanıtı İslami hareketin vermeye başlamasıydı. Hızla yoksullaşan ve uçuruma yuvarlandığı hissine sahip olan kitleler, şeriat arzusunun değil, adil düzen istedikleri için, adil düzen talebini ev ev, mahalle mahalle, işyeri işyeri, okul okul dile getiren ve örgütleyen harekete yöneldiler. Sol seyretti. Ordu ise seyretmedi. Sol orduyu da seyretti.

Sol, siyasal İslama akışı durduracak bir odak oluşturmak ve adil düzeni ancak sermaye sistemini toptan yok etmeyi hedefleyenlerin kurabileceğini ev ev, mahalle mahalle, işyeri işyeri, okul okul anlatmak yerine, siyasal İslamı egemen burjuvazi lehine bastırarak için kemalizmi alabildiğine hortlatan ordunun müdahalesine ya sessiz kaldı ya da bu müdahaleyi destekledi.

28 Şubat ve AKP

Ordunun 28 Şubat darbesi milliyetçiliği yükseltti, bu milliyetçilik ise DSP-MHP- ANAP koalisyonunu üretti. Koalisyon, işçi ve emekçilere eşi benzeri görülmemiş bir ekonomik saldırı başlattı. Milliyetçi hava, idam tamamlarıyla, F tipi katliamlarla, Mezarda Emeklilik Yasası'yla, 17 Ağustos depremiyle ve en önemlisi Şubat ekonomik kri-

Soma madenlerinde 302 işçinin ölümüyle sonuçlanan iş cinayeti, AKP'nin kolladığı patronların işlediği sayısız suçtan biri.

AKP nasıl bir partidir?

ziyle birlikte gitti.

Toplumsal huzursuzluk, her an her şeyin daha kötüye gideceği hissi ve siyasal istikrarsızlık 3 Kasım seçim ilanıyla birlikte seçim yarışına yerini bıraktı. 3 Kasım'da kitleler, milliyetçi partileri, eskiyi savunanları sandığa gömdü. Ne yazık ki toplumdaki yenilik arayışı AKP'yi en öne fırlattı.

Biraz din, biraz para, biraz demokrasi, biraz değişim, biraz...

AKP iktidarının yaptığı en önemli işlerden birisi, orta sınıflarla büyük sermaye arasında uzlaşma kayışlarını yeniden yerine oturtmasıdır. Tayyip Erdoğan hem Coca Cola'nın açılışlarına katılmak-

ta hem de küçük esnafın temsilciliğini yapmaktadır.

Kuşkusuz AKP, siyasal İslami değerlere yaslanmakta, cemaatlerle yakın ilişkisini sürdürmektedir. Ama AKP liderliğinin 28 Şubat'tan çıkarttığı en önemli ders, büyük sermayeyle iyi geçinmek zorunluluğudur. AKP hızla merkezin partisi olma yönünde adım atmakta ve her geçen gün, TÜSİAD'ın arayıp da bulamadığı bir parti haline gelmektedir.

Bu yüzden AKP'nin şeriatçı olduğunu düşünmek tümüyle yanlıştır. AKP, halkın geniş kesimlerinden oy alan ve bu kitlesel meşruluğunu egemen sınıf lehine hırslı bir biçimde

kullanan merkezci bir partidir.

Bu merkezcilik, küresel sermayenin "Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi"yle de uyumlu bir politik strateji anlamına geliyor.

Bush'un sözcülüğünü yaptığı "Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi" iki örgütün eylemlerinde cisimleşmiş vaziyette. Birisi IMF diğeri ABD ordusu.

ABD ordusu bir yandan dünyaya gücünü gösterir ve hegemonyasını kurmaya çalışırken, diğeri yandan da bu askeri gücüyle IMF programlarını harfiyen uygulayacak olan, devlet aparatının küçültüldüğü, küresel sermayenin bir dediğini iki etmeyecek olan siyasal rejimlerin kurulmasını

garantiye almaya çalışmaktadır.

İşte AKP bu politik rüzgara da yaslanıyor. Türkiye'de egemen sınıf, ABD'nin "hegemonya demokrasisi"yle bütünleşmekten başka bir stratejiye sahip değil. AKP, toplumdaki değişim ve yenilik isteğini, Türkiye'de büyük sermayenin bütünleşmek için yapıp tuttuğu ABD'nin kurmak istediği dünya düzeninin izin verdiği kadarıyla demokratikleşmenin sınırlarında eritmek istiyor.

Bu yoksulluğun demokrasisidir. Bu savaş demokrasisidir.

Bu sermaye demokrasisidir, işsizlik demokrasisidir, F Tipi demokrasisidir, bombardıman demokrasisidir.

Bu küresel sermayenin işine geldiği kadar demokrasisidir. IMF demokrasisidir.

Basın açıklaması özgürlüğüyle birlikte, kamu reformu adı altında her şeyi satmanın demokrasisidir.

Ekonomide büyük sermaye açısından toparlanma olurken, işsizlik oranlarının artmaya devam etmesini sağlayan demokrasisidir. Kıbrıs halkının iradesini tanıyan görünürken aday ABD'nin askeri üssüne çevirmenin demokrasisidir.

Bu, AKP'nin sınırını göstermektedir. Emekçilerin, sosyalistlerin radikal demokrasi programını savunan, IMF politikalarına karşı çıkan ve ABD'nin savaşını durdurmak için örgütlenen yaygın kitlesel kampanyalar, sokak gösterileri ve grevler ve işçi eylemleri AKP'nin gerçek yüzünü milyonlarca insana gösterecektir. Yeter ki sabırlı, milliyetçiliğe ve eski sloganlara saplanıp kalmadan mücadele etmesini bilelim.

Şenol Karakaş

Not: Sosyalist İşçi'nin 10 mart 2004'teki sayısında yayınlanan bu yazı. Sosyalist İşçi AKP iktidar olduğu günden beri, AKP'yi yenmek için tabanını AKP'den kopartmak gerektiğini, AKP liderliğinin burjuva politikalarıyla tabandaki yoksullar arasındaki çelişkinin derinleşmesi için mücadele edilmesi gerektiğini anlatıyor. Ulusalçılar ise en baştan itibaren AKP'nin dine dayalı bir rejim kuracağını, bu adımı atmak için zamanını kolladığını savunarak, laiklerin ittifakını kurarak AKP'yi gerileteceğini savundu. Ulusalçı muhalefet AKP'nin şanslı oldu. AKP'ye oy veren kitlelere "bidon kafalı" diyerek bu tabanı etkileme şansını kaçırdı. AKP tabanına liderliğini teşhir etmeyi amaçlayan özgürlükçü sosyalistleri düşmanlaştırmaya çalıştı. Sosyalist İşçi gazetesinin 2002'den beri izlediği politika, patronların partisi olan AKP'nin yeni liberal politikalarının teşhir edilmesinin de tarihidir.

24 Nisan 2011, Taksim

Ermeni Soykırımı'nın hesabını soran gazete

Sosyalist İşçi'de Ermeni sorunuyla ilgili ilk yazı Nisan 1985 tarihli 13. sayıda soykırımın 70.yıldönümü vesilesiyle Recep Gökırmak tarafından kaleme alınan "Ermeni katliamı üzerine" başlıklı yazıdır. Yazı "Ermeni Halkının toptan imhası, katliamı yüzlerce yıldır süregelen bir olgudur" cümlesiyle başlıyor. Oldukça uzun olan yazıda Ermenilerin 4. yüzyıldan itibaren Anadolu topraklarındaki tarihleri, Osmanlı yönetiminde uygulanan politikalar, Hamidiye Alayları, Ermeni ulusal hareketinin başlangıcı, 1915 te yaşanan katliam, Cumhuriyetin kuruluş sürecindeki baskı ve asimilasyon, dış politikada Ermeniler gibi sorunun çeşitli yönleri ayrıntılı bir biçimde değerlendirilmiştir. "Tutumumuz ne olmalı" ara başlığı ile yazılan bölüm ise o dönemdeki Türkiye solunun konuya ilişkin yaklaşımı göz önüne alındığında oldukça çarpıcıdır.

Ermenilere uygulanan vahşetin boyutları ve tarihsel olgular hakkında daha fazla bilgilendirmeye ihtiyaç bulunduğu vurgulandıktan sonra "Kürt ve Türk solunun ve bu arada örgütlenmemizin de bu konuda yeterli çaba içinde olduğu söylenemez Bu konuda çabalar mutlaka artırılmalı sistemli teşhire dönüş-

türülmelidir." Bu teşhirin sadece tarihsel gerçekliklerin açığa çıkması açısından değil, güncel ırkçılığa karşı mücadelenin bir parçası olarak ele alınması gerektiği vurgulanmıştır. Hem sunduğu perspektif hem de kendi tutumuna ilişkin özeleştirici yapabilme becerisi o dönemdeki solun konuya ilişkin pozisyonu göz önüne alındığında Sosyalist İşçi'yi radikal bir biçimde fahılaştırmıştır.

Sosyalist İşçi bu perpestifini yayın hayatı boyunca korumaya özen göstermiştir. Irkçılığa, milliyetçiliğe karşı yaşanan her gelişmede kararlı bir biçimde tutum almıştır.

O dönemde tek Türk yayımlanan Ermeni edebiyatı dair kitaplar tanıtılmaya çalışılarak soykırımın kültürel boyutu dile getirilmiştir.

Ermenilerin "kavaragan kraganutyan" dedikleri Türkçeye taşra edebiyatı olarak çevrilebilecek bir ekolün yaşayan son temsilcisi Mıgırdiç Margosyan'ın "Söyle Margos Nerelisen?" adlı kitabı Sosyalist İşçi 13 Aralık 1995 sayı 32'de kitap tanıtımı sayfalarında yer almıştır.

Sosyalist İşçi'nin 24 Ocak 1996 tarihli 35. sayısında Dadrian'ın Belge Yayınları'ndan çıkan "Jenosid" adlı kitabı tanıtılmıştır. Dadrian'ın soykırımı daha önce yayınlanmamış

olgulara dayanarak anlatmasına dikkat çekilerek okurlara bu tür vahşetlerle bir daha karşılaşmamak ve mücadele edebilmek açısından özellikle tavsiye edilmiştir.

Soykırımın tanınması için mücadele

Ermeni sorununun uluslararası düzeyde gündeme gelmesi ve çeşitli ülkelerin parlamentolarında soykırımın inkarının suç sayılması süreci Sosyalist İşçi tarafından yakından takip edilmiştir. Bu vesileyle sokağa çıkan faşistlere karşı amansız bir mücadele verilmesi gerektiği vurgulanmıştır. Örneğin Sosyalist İşçi 4 Ekim 2000 tarihli 142. sayıda "Ermeni soykırımını görmezden gelemez" başlıklı yazıda resmi inkarcı tutuma karşı sosyalistlerin Ermeni soykırımı gerçeğini anlatması gerektiği vurgulanmıştır.

Sosyalist İşçi'nin 18 Ekim 2000 tarihli 143. sayısında "soykırım tabusunu yıkalım" başlıklı yazıda ezilenlerin tarihinin bir parçası olarak Ermenilere yönelik kanlı geçmişle hesaplaşmaya çağrı yer almaktadır. Yazıda "bizler tabii ki ezilenlerin tarihini anlatmak ve resmi tarihi teşhir etmekle yükümlüüz ama sorun sadece tarih anlatımı değil bugünü de belirliyor bugünkü ırkçılığın kökenleri-

ni oluşturuyor. Ermeni soykırımını yaşamıştır ve bunun sorumlusu Türk milliyetçiliğidir" denmektedir.

Sosyalist İşçi, 31 Ocak 2001 tarihli 148. sayısında "Ermeni soykırımı gizlenmez" başlıklı yazıda, Fransa parlamentosunda inkarın suç sayılması üzerine Türk egemen sınıfı tarafından geliştirilen tavırla tartışılmıştır. "Dış güçler", "herkes bize düşman" argümanlarına karşı sorun dışarıda değil içeride diyerek Fransız mallarına karşı başlatılan boykot eleştirilmiştir. Sorunun nasıl içeride olduğunu açıklamak için bu toprakların kadim halklarından olan Ermenilerin Osmanlı döneminden itibaren neler yaşadıklarına ve cumhuriyetin kuruluşuyla birlikte nasıl kıyıma uğratıldığına ilişkin tarihsel gerçekliklere yer verilmiştir.

Sosyalist İşçi'nin 15 Şubat 2001 tarihli 149. sayısında sorunu konuşmak için nispeten diyalog kapısının aralandığı koşullarda "Diyalog kuracak; siz haklısınız diyen Ermenilerle ancak..." başlıklı yazıya yer vermiştir. Tarihsel ve güncel olarak katliamın sorumluluğunu taşıyanlardan hesap sorulması gerektiğinin vurgulayan yazıda "hangi durumlarda başkasının acılarını paylaşıyoruz, hangisinde kendi acımızı baş-

kalarına paylaştırmaya teşneyiz? Ermenilerle paylaşmaya açık olduğumuz sadece ve sadece kendi acımız mı yoksa?" denerek yüzleşme konusunda nasıl adm atılması gerektiği vurgulanmıştır.

Sosyalist İşçi bundan sonraki sayılarında TCK 301. madde dolayısıyla Agos ve Hrant Dink'e açılan davalar, tehditler yer veren ve bu yazının sınırlarını aşan pek çok haber, yorum yer almıştır. Hrant'ın katledilmesinin ardından çıkan 269. sayının kapağı "Hepimiz Ermeniyiz"dir. 301. maddenin kaldırılması için Ermeni soykırımının tanınması ve milliyetçilerden hesap sorulması için "yas tutma örgütlen" vurgusuyla yayınlanmıştır. Ve Sosyalist İşçi okurlarına verdiği sözü tutarak Hrant Dink cinayeti davasının sıkı bir takipçisi olmuştur.

Ermeni soykırımının 70. yılı dolayısıyla yayınlanan ilk yazıdan bu yana 30 yıl geçmiş. Sosyalist İşçi sayfaları şimdi yüz yıllık inkar süreci için mücadele eden, devletten hesap soran kampanyaların, aktivistlerin haberleriyle dolu. Sosyalist İşçi yayın hayatında okurlarıyla birlikte bir tabunun yıkılmasında mücadele etmeye devam edecektir.

Kürt halkına özgürlük ve barış mücadelesi

“Ezen ulusun mülksüz, yoksul sınıfı olarak Türkiye işçi sınıfı, Kürdistan halkının kendi kaderini tayin hakkını, ayrılma hakkı da dahil olmak üzere tanır ve bu mücadelesinde kayıtsız şartsız Kürdistan halkını destekler.” (Sosyalist İşçi, sayı: 1, Nisan 1984)

Sosyalistlerin dünyayı kavrayış biçiminin, uluslarla ve uluslar üzerinden kurgulanan herhangi bir görüşle hiçbir bağı yoktur. Bize göre, tarihin motoru, farklı toplumsal sınıflar arasındaki mücadeledir. Üretim araçlarının mülkiyetine sahip olan –farklı uluslardan- sınıfların çıkarları; ve bunların sömürdükleri –farklı uluslardan- emekçilerin çıkarları birbirleriyle ortaktır. Ulus dediğimiz, kapitalizmin ihtiyaçları doğrultusunda yaratılmış bir kimliktir.

Ancak bu, ulus devletlere bölünmüş bir dünyada, ulusların temel alındığı siyasi sorunlara kayıtsız kalacağımız anlamına gelmez. Sosyalistler tarih boyunca ulusal sorunları dikkatle ele alarak, işçi sınıfının uluslararası birliğini en iyi sağlayacak formülasyonu bulmaya çalıştılar.

Karl Marx'ın bu konudaki görüşleri, İngiltere ile İrlanda arasındaki ulusal sorun üzerine yaptığı analizler sonucu olgunlaştı. Marx'a göre, 1870 yılında, İngiltere'deki tüm işyerleri İngiliz ve İrlandalı işçiler arasında iki düşman kampa bölünmüştü. Ve İngiliz proletaryasının –örgütlü olmasına rağmen- güçsüz olmasının sebebi, İrlandalı işçilere duyduğu nefretten ve onlara karşı kendisini egemen ulusun bir bireyi olarak konumlandırmasından geliyordu. Kapitalist sınıf, iktidarının sırrının bu olduğunun farkındaydı. Marx, buradan yola çıkarak “Başka bir ulusu ezen ulus özgür olamaz” sonucuna vardı.

Benzer şekilde, halklar hapishanesi olan Çarlık Rusya'sında, Bolşevik Parti'nin liderlerinden Lenin de ulusal sorun konusunda Marx'ın tutumunu izliyor ve hatta geliştireyordu. Lenin'e göre, ülkedeki bütün siyasal ortamı baştan aşağıya zehirleyen Büyük Rus milliyetçiliğiydi. Ve Rus işçi sınıfı, eğer sosyalizm için mücadele edecekse, Çarlık'ın ezilen uluslar üzerindeki baskısına ortak

olmayı derhal reddetmeli; sosyalistler bir ulusun diğeri üzerindeki ayrıcalıklı durumuna karşı mücadele etmeli ve dolaşısıyla tüm ezilen ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkını, ayrılma hakkı dahil, savunmalıydı. Bu, yeni ulusal devletlerin kurulmasından yana olmak değil; farklı ulusların işçileri arasındaki güveni ve mücadele birliğini tesis etmenin tek yoluydu.

Troçki ise, 1913'te ekonomik, dilsel veya coğrafi bazı kıstaslarla bir “ulus” tanımı yapmaya çalışan Stalin'in anlayışına karşı, “Bu sorunda [ulusların ‘tanımlanması’ sorununda] soyut bir kıstasın fazla anlam taşımaz, çok daha önemlisi [siyahların] tarihsel bilinci, duyguları ve dürtüleridir”

diyordu. Hatta, sürekli devrim teorisinin geliştirilmesi ile Lenin'in yöntemini tamamlayarak, geri kalmış ülkelerdeki ulusal bağımsızlık mücadelelerinin, ancak işçi sınıfının mücadelesinin önderliğini alması ve durumu işçi sınıfının iktidarı için bir mücadeleye dönüştürerek sosyalist devrimi başka ülkelere yayma amacını gütmesi ile başarılı olabileceğini söylüyordu.

Sosyalist İşçi etrafında oluşturulan siyasi gelenek, Türkiye devletinin Kürdistan'daki sömürgeciliğine ve Kürt halkı üzerinde uyguladığı baskı politikalarına böyle bir geleneğe yaslanarak yanıt verdi. Kürt halkının mücadelesini her zaman, eleştirel fakat koşulsuz bir biçim-

de destekledi.

Bu, şu anlama gelir: Ezilen ulusun içinde o halkın ulusal hakları için mücadele yürüten en kitlesel siyasi örgütlenme hangisi ise, onun taleplerini, o ulusun kendi kaderini tayin etmesi açısından destekler ve kendi programımız sayarız. Bunu, bu ulusal kurtuluş hareketinin sosyalist olup olmaması, barıştan yana olup olmaması veya bizim beğendiğimiz mücadele yöntemlerini kullanıp kullanmaması gibi şartlara bağlamayıp, koşul ileri sürmeden yaparız.

Sosyalist İşçi, savaşın en sert noktaya ulaştığı ve Türk milliyetçiliğinin en saldırgan olduğu dönemlerde de, barış ve çözüm sürecinin geliştiği dönemlerde de Kürt halkının özgürlük taleplerini Batılı emekçilere anlatmak için mücadele etti. Öcalan yakalandığında, sovenizme hiçbir taviz vermeden önce “İdama hayır” dedi, daha sonra PKK liderinin İmralı'dan yaptığı barış çağrısını destekledi ve

Öcalan'ın özgür bırakılmasını savundu. “Terörle mücadele” kapsamında çıkarılan Güney Kürdistan'a yönelik savaş tezkerelerinin tamamının karşısında durdu. Manşetlerinde “Ölüm değil çözüm”, “Hepimiz Kürdüz hepimiz DTP'liyiz”, “Artık yeter! Silahlar sussun barış konuşsun” ve “Sınırötesi değil barışçı çözüm” gibi ifadelerle yer verdi. DTP'nin kapatıldığı süreçte, “KCK” tutuklamalarıyla binlerce Kürt siyasi aktivist hapse atılırken dayanışma çağrısını yükselttik, Kürt hareketi demokratik özerkliği gündeme getirdiğinde derhal desteğimizi sunduk, açlık grevleri sürerken “Barış için ölümleri durdurun” dedik.

2008 yılı sonundaki açılım günlerinde de, 2013 yılında başlayan çözüm sürecinde de, tıpkı savaş sürecinde olduğu gibi barış masasında da Kürt halkının yanında olduk. Çözümü kararlı bir biçimde savunduk ve Batı'da hükümet üzerinde baskı oluşturacak kitlesel bir barış hareketini inşa etmek için çabaladık.

Bu dönemde Sosyalist İşçi'de her zaman olduğu gibi barış bayrakları yer alıyordu, Öcalan'ın Newroz'a yolladığı mesajla açtığı döneme “Barışın baharı” diyorduk, manşetlerimizde “İrkçılığı yeneceğiz! Barış kazanacak”, “Barış için sen de bir şey yap”, “Çözüme evet” ve “Savaş değil barış” yazıyordu.

Bunun dışında, elbette Kürt hareketine eleştirilerimiz de oldu. Örneğin, “milliyetçi lobiler” adı altında Yahudileri, Rumları ve Ermenileri hedef hâline getiren anlatılara benzer açıklamalar yapıldığında, bunun ortak mücadelemize zarar vereceğini yoldaşça tartıştık.

Sosyalist İşçi tüm bunları yaparken, ulusal eşitsizliği ortadan kaldırmanın yanı sıra, Batı'daki emekçileri Türk egemen sınıfına bağlayan Türk milliyetçiliğinin geriletilmesi için mücadele ediyordu. İşçi sınıfının kendi çıkarları için bağımsız bir siyasi hareket inşa edebilmesinin yolu, emekçilerin saflarında milliyetçi fikirlerin mağlup edilmesinden geçiyor.

1 Mayıs 2011, Taksim.

Darbe karşıtlarının megafonu

2007 yılında 27 Nisan muhtırası verildiğinde, Sosyalist İşçi hemen bir özel sayıyla, darbeye karşı tepkiyi örgütlemeye çalıştı.

"Sözde değil özde demokrasi istiyoruz/ Darbeye geçit yok!" manşetiyle çıkan yayında, "Bugün tek ama tek bir görev var: Darbeye karşı çıkmak! 12 Mart'a, 12 Eylül'e dönüş yok. İşkenchanelere, idam sehpalarna dönüş yok. 28 Şubat'a dönüş yok. Herkes tavrını belirlesin. Demokrasinin çifte standardı

yok. Ya seçilenlerin yanındasınız ya da darbecilerin, derin devletin yanındasınız. Ya özgürlükleri savunursunuz ya da darbeleri ve diktatörlüğü. Ya ırkçılardan ve milliyetçilerden yanasınız ya da özgürlüklerden yanasınız. Ortası yok!" deniyordu.

2007 yılında 28 Nisan'da gerçekleşen darbeye karşı ani verilen yanıt tesadüf değildi. Sosyalist İşçi 1997 yılında gerçekleşen 28 Şubat darbesine de cepheden karşı çıkmıştı. 28 Şubat darbesinden hemen

sonra yayımlanan sayısının manşeti, "Darbeye geçit yok! Çözüm sol blok" diyordu. 28 Şubat'ın ardından Sosyalist İşçi sol içinde darbeye amasız fakatsız karşı çıkanların kürsüsü haline geldi. Ama Sosyalist İşçi asıl rolünü, 2008 yılında yerine getirdi. Sosyalist İşçi etrafında örgütlenen kadrolar başk bir dizi güçle beraber darbecilere karşı sokaktaki ilk etkin eylemi örgütlediler.

Eyleme binlerce insan katıldı. 21 Haziran 2008'de gerçek-

leşen eylemden sonra çıkan ilk Sosyalist İşçi'de, "darbeye karşı ilk ses" manşeti atılmıştı. Eylemler arka arkaya geldi, Ergenekon tutuklamaları, Balyozcuların teşhir edilmesi arka arkaya geldi ve 28 Şubat 2010'da Türkiye'nin hemen hemen tüm şehirlerinde darbecilere karşı on binlerce kişinin katıldığı eylemler örgütlendi.

Darbecileri geriletken, işte bu sokak eylemleridir.

Darbeye karşı ilk adımı attık devamı gelecek

Darbeye Karşı 70 Milyon Adım, beklenin ötesinde bir gücü harekete geçirerek ilk adımı attı ve Taksim "Darbeye dur de!" sloganlarıyla sallandı.

Şimdi yapacak işlerimiz var. Sadece Taksim'i değil, tüm meydanları sallamak mümkün. 21 Haziran gösterisi darbeyi durduracak geniş bir halk hareketi yaratmanın mümkün olduğunu gösterdi. Çünkü 21 Haziran gösterisinin en önemli özelliği, katılan binlerce insanın darbe girişimlerine karşı duyduğu öfkeydi.

İki hafta içinde örgütlenen bir yürüyüşün hem bu kadar yığınsal, hem bu kadar öfkeli hem de tek pankart/tek slogan altında yan yana sorunsuz bir biçimde gerçekleşmesi, hareketin sahip olduğu geniş potansiyeli gösteriyor.

Şimdi, bu potansiyeli örgütlemek ve darbecilerin gözünü daha da korkutacak adımları atmaya devam etmek gerek.

Şimdi, yapacak işlerimiz var.

Bu işlerin birincisi, 70 Milyon Adım'ın yaygın bir koalisyon olarak her şehirde inşa edilmesidir. Her şehirde toplantılar, basın açıklamaları ve akla gelecek her türden etkinlikle 70 Milyon Adım örgütlenebilir.

Bu kampanyanın yaygınlaşması için ikinci ve en az birincisi kadar önemli olan işimiz ise darbeye karşı mücadelenin önemini solun, sendikaların ve kitle örgütlerinin içinde kazanana kadar yapmaya devam etmektir.

Siyasal demokrasinin daraltılması yönündeki müdahale,

21 Haziran 2011, İstanbul İstiklal Caddesi'nde 10 bin kişinin katıldığı, gerçekleşmekte olan bir darbeye karşı ilk yürüyüş.

27 Nisan muhtırasından beri tırmanan darbeci tahakküm engellenmek zorunda. Bu birkaç kötü niyetlinin demokrasi gıcıklığından kaynaklanan bir süreç değil çünkü. Bu aynı zamanda Ergenekon'dur, bu aynı zamanda Hrant yoldaşı öldüren iklimin sürmesidir, bu aynı zamanda ırkçılık ve milliyetçiliğin güvenli bir iklimde yaygınlaşmasıdır. İçinden geçtiğimiz sürecin bir darbe süreci olmadığını düşünenler 27

Nisan e-muhtırasını görmezden geliyor ve darbe sürecinin hangi güçle hesaplaştığını da unutuyor. 27 Nisan muhtırası, "Ne mutlu Türk'üm demeyenleri" nasıl tanımlıyordu. Sonuna kadar mücadele edilmesi gereken düşmanlar olarak.

Mevcut demokrasinin sınırlarını beğenmeye biliriz. Beğenmiyoruz da. Ama "Hepimiz Hrant'ız" sloganını ata- bildiğimiz koşulları, kısıtlı

demokrasinin tüm mekanizmalarını dağıtırken "Hepimiz Ermeniyiz!" sloganını atanları düşman ilan edenlerin yönetime el koyduğu koşullarla kıyaslayamayız. Darbe sürecini durdurmak bu yüzden çok önemli.

Darbeye karşı mücadeleyi AKP'yi desteklemekle eş tutanlar, tam tersine, AKP'nin demokrasi ufkunun darlığını açacak mücadelenin de aşağıdan darbeye karşı örgütlenen

hareket olduğunu görmedikleri çok açık. Aşağıdan mücadele darbecileri ne kadar geriletirse, bujuvaziyi de o kadar geriletir, onun demokrasi alayışını da o oranda dağıtır ve AKP'yi teşhir eder. Darbeye karşı mücadele de bir tartışmanın ise hiçbir faydası yok. Türkiye'nin İran olup olmayacağı tartışması bu. Böyle bir tehlike yok, çünkü AKP şeriatçı bir parti değil. Bu statükocuların iddiasıdır. AKP, burjuvazinin yeni liberal politikalarını dakik bir biçimde savunan partisidir. Amacı bugün ya da gelecekte bir gün mollalar rejimi kurmak değil, bugün ve gelecekte sermayenin kamusal alanı kendi lehine dağıtma ve düzenleme sürecini tamamlamaktır. Bu yüzden İran örneğini bugün tartışanlar, Yargıtay Başsavcısı'nın iddianamelerinin doğruluğunu daha iddianame yayınlanmadan kabul eden bir illüzyon dünyasında yaşıyor.

Sendikaların, solun tabanında bu tartışmaları ne kadar güçlü yapabilirsek ama bir yandan da sokağa, 21 Haziran'ı gerçekleştiren öfkeye, sokağa bakıp hareketi inşa etmeye devam edebilirsek, aşağıdan bir hareket demokrasinin burjuva sınırlarını zorlayacağı gibi emek hakları için de mücadelenin kanallarını da açacaktır.

(Bu sayfadaki yazılar Sosyalist İşçi'nin 27 Haziran 2008 tarihinde yayınlanan 329. sayısında yayımlandı)

“Batıda yetmez ama evet, Kürdistan’da boykot!”

“Batıda yetmez ama evet, Kürdistan’da boykot!”

Sosyalist İşçi’nin bu özel ekinde, ‘aşağıdan mücadele’ vurgusunun gazetesinin 500 sayılı serüveninin vazgeçilmezlerinden olduğunu aktaran pek çok yazı yer alıyor. Bu durum gazetesinin dünyanın temel çelişkisini nasıl açıkladığıyla ilgili bir mesele. Temel yarılmanın ezen ve ezilenler arasında olduğu kapitalizmde Sosyalist İşçi’nin pusulası her zaman işçi sınıfı oldu.

Bu yüzden Sosyalist İşçi sayıları için işçi sınıfının ekonomik, politik haklarını genişleten her türlü mücadele çok önemli oldu. Kürt halkının özgürlüğünü savunmak da iş güvencesi için mücadele de bir ve aynı şeye hizmet eden politik tutumlar oldu. Yani işçi sınıfı mücadelesinin gelişmesinin sadece ekonomik taleplerin kazanılmasından ibaret olmadığını politik kazanımların da mücadelenin ayrılmaz bir parçası olduğunu savunan bir yayın çizgisi izledi.

Bu hattın savunulduğu bir yayında darbecilerden hesap sorulması ve Ergenekon’un dağıtılması gibi taleplerin işçi sınıfının mücadelesiyle bağını kurmak doğal olmalı. Nitekim Sosyalist İşçi darbelerle karşı mücadelenin de megafonu oldu.

2008’de başlayan Ergenekon soruşturmaları aynı zamanda

büyük bir darbe karşıtı hareketin sokağa çıkmasının da fişekleyicisi oldu. Askerin siyasete müdahalesinden bezmiş olanlar güncel darbe tehditlerine karşı çıkmakla yetinmeyip 27 Mayıs, 12 Mart, 12 Eylül, 28 Şubat gibi bütün ‘demokrasiye balans ayarları’ çekenlerden hesap sormayı hedefledi. Bu hareketin dönüm noktası 2010’daki anayasa referandumu oldu. Referanduma sunulan anayasa değişikliği paketi birçok açıdan yetersizdi ama uğruna mücadele edilen maddeleri de kapsıyordu. Sosyalist İşçi referandumunda “Yetmez Ama Evet” diyenlerin platformu oldu. 12 Eylül anayasasından darbecileri koruyan maddelerin çıkarılmasının önemli olduğunu ama AKP’nin demokrasi mücadelesinin bayrağını taşıyamayacağını anlattı Sosyalist İşçi. Bu yüzden yolsuzluk sürecinde Sosyalist İşçi’nin tavrı kendi yolsuzluğunun üzerini örtmek için darbecileri sokağa salan AKP’ye karşı ‘yetti artık’ demek oldu.

Ama gazetesinin politikasının bir diğer unsuru, bir yandan “yetmez ama evet” derken, aynı anda, “Kürdistan’da boykot” tutumunu benimsemiş olmasıydı. Çünkü, Kürdistan’da referandumda ya da her hangi bir gelişmede nasıl bir tutum alacağına, Kürt hareketi kendisi karar verir.

Batıda yaşayanlar, bu kararı desteklemek, karara dair eleştirileri varsa bu eleştirileri de Kürt hareketinin kendisine yapmak durumundadır.

Sosyalist İşçi referandumunda Yetmez Ama Evet diyenlerin platformu oldu. 12 Eylül anayasasından darbecileri koruyan maddelerin çıkarılmasının önemli olduğunu ama AKP’nin demokrasi mücadelesinin bayrağını taşıyamayacağını anlattı.

Bu çerçevede Sosyalist İşçi 2010 referandumunda, ‘Bize yeni, demokratik, özgürlükçü bir anayasa gerek dedi’ ama geçici 15. maddenin kaldırılmasını küçümsemedi. Ergenekon davaları önemlidir dedi ancak darbelerle gerçek bir hesaplaşmanın ancak toplumsal bir gücün AKP’ye basıncıyla mümkün olduğunu anlattı.

458. sayısında yayınlanan ‘Başbakan’a açık mektup’ta şöyle sesleniyordu Sosyalist İşçi: Darbe tehdidiyle hesabınızın, hükümetinize yönelip yönelmediğiyle belirlendiğini de en başından beri biliyoruz.

Devletle anlaştığımızı, hatta bizzat devlet haline geldiğinizi düşünüyor olabilirsiniz. Tehdit size yöneldiğinde demokrat, sizin de tehdit olarak gördüklerinize yöneldiğinde baskıcı uygulamaları bir politik enstrüman olarak kullanacak kadar nobran olduğunuzu da biliyoruz. Darbecilerle mücadelenin size havale edilemeyecek kadar ciddi bir iş olduğunu da biliyoruz. Bu yüzden, Balyozcular hakkında suç duyurusunda bulunduk. Bu yüzden, 12 Eylül referandumunda “Yetmez ama Evet” dedik ve bu yüzden, darbelerle, Ergenekon’a, cuntacılarla, Hrant’ın katillerini besleyen derin karanlığa karşı sokaklara çıktık.

Sosyalist İşçi için referandumun sonucunun Türkiye’deki ekonomik, politik, demokratik sorunların çözümü için bir sihirli değnek işlevi görmeyeceği açıktı. Bu yüzden önemli olan paketin yetersiz bulunan kısımları için yani daha fazla demokratik reform talebini kazanmak için mücadeleye devam etmekte. Kürt halkının özgürlüğü, işçi sınıfının hakları, kadınların özgürlüğü, nefret suçlarının önlenmesi, Ermeni soykırımının tanınması gibi bir dizi başlıkta 12 Eylül 2010’da oylanmış paket ‘yetmezdi’. Haftanın en önemli politik gelişmesine gazetesinin bakışını aktaran ‘Sosyalist İşçi

Diyar Ki’ köşesindeki analiz gazetesinin Yetmez Ama Evet kampanyasına nasıl bir misyon biçtiğini ve işçi sınıfının mücadelesinde nereye konumlandığını gayet net açıklıyor. “Bu ne referandum sonrası yeryüzü cennetine ulaşacağımız anlamına geliyordu ne de AKP’nin oylanması. Bir reform kazanıldığında, yeni reformları kazanmak için mücadele etmek, hem elde edilen reformları kalıcı hale getirmenin hem de özgürlüklerimizi kendi mücadelemizle kazanabileceğimiz bilincinin gelişmesi anlamına gelir.”

Yetmez Ama Evet kampanyası etrafında birçok tartışma yürütüldü. Sosyalist İşçi bu tartışmalardaki rolünü önemsiz görmedi, kendini demokrasi mücadelesinin bir mevzisi olarak konumlandırdı. Özgürlükleri savunurken tutarlı olmanın başka bir yolu da yok zaten. Kampanyaya saldıranların Ergenekoncular, ulusalcılar ve ulusalcı sosyalistler olması, yolsuzluk dosyalarının açığa çıkmasından sonra Erdoğan’ın derhal yetmez ama evet kampanyasıyla elde edilen kazanımları gasp etmek için düğmeye basması, 2010 kampanyasının ne kadar doğru ve yaşamsal bir öneme sahip olduğunu da gösteriyor.

Önce ağaçları korumak için parkta oturma eylemi başlatanlara polis hunharca saldırdı ve bugün hükümetin yenilgisi ile biten süreç başladı.

Direnış giderek Gezi Parkı'ndaki ağaçların kesilip kesilmemesinden çıkarak polisin şiddetine karşı bir harekete dönüştü.

Gezi Parkı direnişini hiçbir siyasi örgüt düzenlemedi, aylardır süren bir sessiz direnişin sonucunda eylem başladı ve hızla büyüdü. Bütün büyük eylemler böyle başlar

AKP'nin ilk büyük yenilgisi

ve sürer.

Gezi Parkı direnişine çeşitli güçler müdahale etti. Bunlardan birisi de ulusalcılardı. Zaman zaman 10. Yıl Marşı söylendi, "Mustafa Kemal'in askerleriyiz" sloganı atıldı. Kimileri bu direniş barış ve çözüm sürecini karalamak için kullandı. Kimileri hareketin içinde Kemalistler

de var diye hareketi karalamaya çalıştı, ama hareket bütün bu müdahaleleri aştı ve kazandı.

Gezi Parkı direnişi, AKP hükümeti için ilk büyük yenilgidir. Hükümet, halkın mücadele gücünü küçümsedi ve polisin bütün şiddetine rağmen yenildi.

Eğer hareket Gezi Parkı dire-

nişindeki özelliklerini korursa; sekter olmazsa, birleştirici olabilirse, AKP tabanının bazı bölümlerini de kazanabilirse, şiddete karşı yılmadan direnirse, AKP sokakta yeni yenilgiler alır.

Şurası açık ki, Gezi Parkı direnişi AKP seçmenlerini de etkiledi, kısmen hareket geçirdi. İşte AKP için belki de

sonun başlangıcı bu olabilir. Devrimci Sosyalist İşçi Partisi, Gezi Parkı direnişine ilk gününden itibaren katıldı, diğer güçlerle birlikte mücadelede aralıksız yer aldı.

Şimdi görevimiz, bu direnişin özelliklerini daha çok tartışmak ve yerleştirmektir.

Barış ve çözüm sürecinin başlaması bir dönemeçti, Gezi Parkı direnişi ile birlikte özgürlükler mücadelesinde de bir yeni döneme girildi.

Hepimize kolay gelsin.

Korku duvarını aşan hareket

27 Mayıs akşamı Gezi Parkı'nda ağaçların sökülmesi girişimine karşı 10 aktivist Gezi Parkı'nda oturma eylemine başladı. Bir hafta içinde 70'i aşkın ilde 300'den fazla gösteriye yaklaşık 1 milyon kişinin katılımıyla, AKP hükümetini tarihinin en önemli siyasi kriziyle karşı karşıya kaldı.

Türkiye'ye yayılarak süren hareket tüm siyasi dengeleri sarsan büyük bir harekettir. Bu hareketin bir günde şekillenmedi. AKP'nin neoliberal kibri, toplumda büyük bir tepkiyi biriktirdi. Tepkinin ilk nedeni, başbakanın üslubu. Dışlayan, %50'lik oy desteğine yaslanarak "dediğim dedikçi" olan, "aşağılayan", umursamayan, kendisi gibi düşünmeyen insanları böcek yerine koyan tavır. Bu tavır, yasakçı ve toplumun çeşitli kesimlerinin yaşam biçimlerine müdahale eden tutumlarla el ele gitti. Kürtaj yasağı, çevre katliamı, kentsel dönüşüm, HES'ler, nükleer santral, 3. Köprü, Taksim projesi, kamusal alanların özel sermayeye devri, toplu ulaşım alanlarının otellere satılması, alkol

yasağı, Çamlıca'ya cami yapılması, ertesi gün hapının reçeteye bağlanması, 3. Köprüye Alevilerin katili Yavuz Sultan Selim adının verilmesi, Emek Sineması'nın yıkımı, kömürlü termik santral yapma çılgınlığı...

Bunların üstüne, hükümetin gösterilere sık sık, aşırı bir şekilde gaz bombasıyla müdahale etmesi, tepkiyi biriktirdi.

Taksim'deki gösteri yasağı, Erdoğan'ın yine küçümseyici tavırla, toplumsal öfkenin birikmesini hızlandırdı.

Çoğunluğunu gençlerin oluşturduğu ve her hangi bir kalıba sığması mümkün olmayan harekete hareket Taksim Gezi Parkı'nı yeniden kazandığı andan itibaren ulusalcılar da harekete müdahale etmeye başladı.

Şimdi, hem hareketin taleplerini kazanması için hem de bu hareketten milliyetçi özlemleriyle cuntaya davetiye çıkartmaya çalışanları geriletmek için mücadeleye devam edeceğiz. Erdoğan'ı da gerileteceğiz, milliyetçileri de. Neo liberal kibri de yeneceğiz darbe severliği de.

Bu sayfadaki yazılar Gezi direnişi sırasında yazılmış, Sosyalist İşçi'nin 7 Haziran 2013'te yayınlanan 467. sayısında yer aldı ve parkta dağıtıldı.

Gezi direnişi ve kitlesele bir parti ihtiyacı

Taksim eylemleri sırasında ve eylemler mahalle forumları şeklini aldıktan sonra, sık sık bir parti ihtiyacından söz edilmeye başlandı. Partileri, bürokratik formları dışında ele alacak olursak, aslolan fikirlerdir. Partiden söz eden, fikirlerden de söz etmelidir. Gezi eylemleri sırasında, geniş kitleler arasında hem farklı partiler hem de doğal olarak sayısız fikir tartışma halindeydi.

Fikirler sadece farklı değildi, bazı siyasi eğilimler arasında uzlaşmaz bir karşıtlık da vardı. Bu, yüz binlerce insanın katıldığı her harekete olağan bir durum. Ama bu

durumun olağan olması, duruma teslim olmak anlamına gelmemeli.

Hareketin en önemli adımı, özellikle mahalle forumlarında, özgürlükçülerin, darbe karşıtlarının, antikapitalistlerin, İslam düşmanı olmayanların, homofobik, milliyetçi, Kürt ve Ermeni düşmanı olmayanların bir araya gelmesini ve hareketin bütününe birlikte müdahale etmesini sağlamak.

Hareket içinde, çözüm ve barış sürecini savunanlar yan yana gelmeli.

Hareket içinde, Gezi Parkı eylemleri sırasında ve tüm Türkiye'deki eylemlerde ırkçı-

lığa, milliyetçiliğe karşı ses çıkartanlar yan yana gelmeli.

Hareketin içinde, Kürt hareketiyle eşitlik içinde bir köprü kurmasını savunanlar yan yana gelmeli.

Harekette, bu müthiş sosyal patlamaya damgasını vuran gençlerin ve kadınların siyasi alanın doğrudan sözcüleri olması gerektiğini düşünenler, her türden ayrımcılığa, cinsel yönelimler üzerindeki baskılara, İslamofobik yaklaşımlara, ana dilini konuşmak isteyen halklar üzerindeki şiddete karşı olanlar bir araya gelmeli.

Hareket içinde, iklim değişimine karşı mücadeleyi, nükleer santrallara karşı,

HES'lere, kömürlü termik santrallara karşı mücadeleyi, kapitalizme karşı mücadelenin kopmaz bir başlığı olarak görenler yan yana gelmeli.

Harekette, kadınlar özgür olmadan hiçbirimiz özgür olamayız diyenler bir araya gelmeli. Gezi direnişini seçim şaşaklıklarını, milliyetçi illüzyonlarını, darbe severliklerini dile getirebilecekleri bir alan olarak görenlere karşı, Gezi'yi küresel antikapitalist direniş alanı olarak görenler yan yana gelmeli.

Arap Baharı'nı, Tunus, Mısır devrimlerini savunan, Suriye'de Esad'ın katliamları-

na karşı Suriye halkının yanında tutum alanlar, hızla yan yana gelmeli.

Gezi direnişinin omurgasını, tüm özgürlükleri savunan kitleler, genç erkek ve kadınlar oluşturdu. Bu direnişin içinde tüm özgürlükleri "ama"sız savunanlar, özgürlükçü bir antikapitalist alternatif yaratmak için yan yana gelmeli. AKP'nin neoliberal politikalarına karşı direnişin ilk gününden beri harekette yerini alan ve "AKP neoliberalizm ne CHP kemalizmi" sloganıyla mücadele eden DSİP, bu hattı savunmaya devam edecek. Gelin dünyayı birlikte değiştirelim.

1 Mart 2003, Ankara'da Irak savaşa tezkeresini çöpe atan büyük yürüyüş

Kim senin askeri olmayanların gazetesi

İllegal ve legal Sosyalist İşçilerin sayfalarına bakıldığında önemli bir kısmının savaşa karşı mücadeleye ayrıldığı görülür.

1984'ten 2013'e Türkiye'de devletin PKK ile savaşı; korsan devlet İsrail'in işgal ettiği Filistin'de yarım yüzyıldan fazladır devam eden savaşı; 1980-1998 İran-İrak, 1990'lar Balkanlarda, 1994'te Ruanda'da süren savaşlar; 1991'de ABD'nin Irak'a açtığı ilk savaştan 2003'te işgalle sonuçlanan dokuz yıl süren savaş. 2001'den bu yana Afganistan'da hala devam eden NATO'nun savaşı.

Son otuz yılda dünyanın bir çok yerinde patlak savaşların kapitalist düzenin yapısından kaynaklandığını anlatan Sosyalist İşçi, emperyalist müdahalelere, yerel egemen sınıfların çıkarları için yürütülen bölgesel savaşlara, işgallere, silahlanmaya, zorunlu askerliğe, militarist tüm politikalara karşı çıkan bir gazete olarak yayın hayatını sürdürdü.

Şimdi 500. sayıyı çıkarırken ABD kendi savaşıyla yarattığı İŞİD'i bahane ederek, petrol

ve hegemonya için Irak ve Suriye'de yeni bir savaşa başladı. Bu savaşın içinde Kürtler kendi özgürlükleri için Rojava'da ayrı bir savaş yürütüyor. Ukrayna krizi, emperyalist devletler arasındaki çelişkilerin sıcak savaşa dönme potansiyelini gösterirken, Asya Pasifik'te ABD ile Çin arasındaki ekonomik rekabetin yerini askeri rekabete bıraktığını görüyoruz.

20. yüzyılın başında Iskra gazetesini çıkaran Lenin ve Bolşevikler, Rota Fahne gazetesini çıkartan Rosa Luxemburg ve Spartakistlerin devrimci geleneği 1. Dünya Savaşı'na karşı mücadele içinde şekillenmişti.

Bu geleneğin Türkiye'deki devamcısı olan Sosyalist İşçi, asıl düşmanın dışarıda değil içerde olduğunu hep göstererek "kendi hükümetinin" savaşta yenilmesi, emperyalist devletlerin kendi savaşlarında yenilmesi, gelişmekte olan savaşların durdurulması için mücadele etti. Emperyalizmin kapitalizmin bir ürünü olduğunu düşündüğümüz için antikapitalist bir antiemperyalizmi savunduk.

Savaş karşıtı hareket

Sosyalist İşçi'nin savaş karşıtı çizgisi iki önemli savaş karşıtı mücadeleye damgasını vurdu.

1 Mart 2003'te Ankara'da hükümetin Irak savaşı tezkeresini durduran savaşa karşı hareket, Sosyalist İşçi ile inşa

Sosyalist İşçi, emperyalist müdahalelere, yerel egemen sınıfların çıkarları için yürütülen bölgesel savaşlara, işgallere, silahlanmaya, zorunlu askerliğe, militarist tüm politikalara karşı çıkan bir gazete olarak yayın hayatını sürdürdü.

edildi. Sosyalist İşçi, bu hareketin omurgası, sözcüsü oldu, hareketin bir dizi adımı önce Sosyalist İşçi sayfalarında tartışılmaya başlandı.

Irak'a saldırının ilk işaretleri geldiği andan itibaren bunu gazetemizde yazdık ve bulduğumuz her yerde Savaşa

Hayır Platformları kurduk. 2003'e gelindiğinde Türkiye'nin her yerinde Savaşa Hayır Platformları kurulmuş, bunların üst yapılanması olan Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu farklı kesimlerden 200'e yakın örgütü bir araya gelmişti. ABD'nin Türkiye üzerinden Irak'ı kolayca işgal etmesini önleyen bu hareket, izleyen yıllarda devleti NATO ve emperyalizmin çıkarları doğrultusunda askeri maceralara girmekten bugüne kadar alkoydu.

Sosyalist İşçi, Türkiye devletinin PKK'ye karşı savaşına başından beri karşı çıkarak, demokratik çözümü ve barışı savundu. Savaşın en karanlık dönemlerinde siyasi çözümü savunarak Kürt mücadelesine destek verdik. Kürdistan halkının aşağıdan mücadelesini her seferinde vurguladık ve bu mücadelenin düzeyine bakarak çözümün yakın olduğunu söyledik. Bu tutumumuz yüzünden Türkiye'deki tüm savaş karşıtı yayınlar gibi biz de bir çok kez kapatıldık, yarılandı ve ceza aldık. Ancak kazanan barış mücadelesi oldu. Kürtlere karşı savaşta

devletin yenilmesi gerektiğini Türkiye işçi sınıfına durmadan anlatan Sosyalist İşçi, barış sürecinin gelişmesine yardımcı oldu ve dün sayfalarımızda yazanlar bugün milyonlar tarafından savunuluyor.

Barış için devrimci mücadele

Sosyalist İşçi savaşlara dünya işçi sınıfının çıkarlarını merkeze alarak baktı. Bugün Ortadoğu'da ve dünyada olup bitenlerin yayın çizgimiz olan barış mücadelesinin devrimci bir politika olduğunu gösteriyor. İnatla barışı savunmaya devam ederken, asıl savaşın kapitalist sınıf ile işçi sınıfı arasında verilmesi gerektiğini anlatmaya devam edeceğiz.

Rojava ile dayanışma! ABD emperyalizminin Irak ve Suriye savaşına hayır! Türkiye kalıcı barış için eşit kardeşlik! Türkiye'nin ABD'nin savaş koalisyonda yer almasını önlemek, Türk askerlerinin işgalci olduğu Kıbrıs'tan, Afganistan'dan, Kürdistan'dan geri çekilmesi için kitlesel mücadele!

Volkan Akyıldırım

Bize yeni bir sol gerek!

Sosyalist İşçi, soldan kendisini iki temel noktada ayırdeden bir geleneğe sahip. Teorik olarak tepeden sosyalizm anlayışlarına karşı aşağıdan sosyalizmi savunuyor ve pratik olarak da leninist parti anlayışının Stalinizm tarafından amorflaştırılan yapılarına karşı özgürlükçü, demokratik bir parti anlayışını savunuyor.

Adı üzerinde Türk solu, sahip olduğu stalinist geleneği, kemalizmden aldığı nosyonlarla pekiştirerek, sosyalizm geleneğiyle uzaktan yakından ilgisi olmayan parti anlayışlarını leninist olarak adlandırarak, esas olarak bürokratik aygıtların sol denince akla gelen örgütlenme biçimi olarak algılanmasına neden oldu.

Bu sol anlayışlar hem savundukları politikalarla hem de insanları dışında tutan bürokratik, emir komuta zinciriyle çalışan yapılarıyla hegemonik bir anlayışın kök salmasına neden oldu. Sosyalist İşçi ise en baştan itibaren yeni bir solun gerekli olduğunu savundu. Bu yenilik hem politikaları itibarıyla yeni olana hem de örgütlenme anlayışı açısından yeni olana tekabül ediyordu. Ama Sosyalist İşçi, yeni ve antikapitalist bir solun gerekli olduğunu, 1999 yılında Seattle’da patlayan antikapitalist hareketin dünya çapında yarattığı etkiyle daha sık bir şekilde vurgulamaya başladı.

Antikapitalist hareket savaş

karşıtı harekete dönüşürken, dünyayı sarsan dev kampanyaların örgütlenmesinde “Birlik, çeşitlilik, direniş” sloganı hakim hale gelmişken, bu hareketin aktivistleriyle örgütlü işçi sınıfının öncülerini aynı siyasal partinin potasında birleştirmek çok önemli bir görev haline gelmişti.

Daha 2004 yılında, 28 Mart seçimlerinde solun aldığı ağır yenilgiden sonra, Sosyalist İşçi, “yeni bir sol mümkün” manşetiyle çıkmıştı. Kapak yazısında “Aşağıdan yukarı açık politikalara sahip, bürokratik olmayan” bir solun ne kadar önemli olduğunu vurguluyordu. Üç dört partinin şefleri düzeyinde kurulan ittifaklar, dünyadaki savaş karşıtı, antikapitalist hareketten kopukluk, köhnemiş solun aldığı seçim mağlubiyetini açıklamakla kalmıyor ama aynı zamanda nasıl bir sola ihtiyaç duyduğumuzu da anlatıyordu.

Hareketin içinden doğan alternatif

Sosyalist İşçi’de defalarca yeni bir solun neden gerekli olduğunu vurgulayan yazılar yayınlandı. Ama bu açıdan en önemli sayılardan birisi, 28 Temmuz 2007’de yayınlanan 292. sayıdır. Bu sayının manşetinde “İlk adımı attık: Yeni sol geliyor” yazıyordu. Ufuk Uras ve Baskın Oran seçim kampanyalarını değerlendiren yazılarda şu vurgular vardı:

“Benzer bir gelişme ‘Meclise Ufuk gerek’ kampanyasında da yaşandı. Uzun bir süredir savaşa, küresel ısınmaya, darbeler ve yoksulluğa karşı kampanyalar yapan aktivistler Ufuk Uras kampanyasında da çok aktif bir rol oynadılar. Kürt halkının oyları dışında kalan oylar, oluşan genel politik havanın etkisi ve kampanyaların vurucu gücü sayesinde bir araya geldi.” (Sosyalist İşçi sayı 292, Sosyalist İşçi Diyor ki)

Yazı şu vurgularla devam ediyordu: “Şimdi hareketi inşa edeceğiz. Hareketi inşa etmeye devam edeceğiz. Savaşa karşı Küresel BAK kampanyalarına ara vermeyeceğiz, küresel ısınmaya, sağlıkta yıkım yasasına ve ırkçılığa karşı kampanyalara ara vermeyeceğiz. Tersine Baskın Oran ve Ufuk Uras kampanyasında birleştirdiğimiz on binlerce gerçek solcuyla hem hareketi hem de yeni bir solu inşa edeceğiz.”

Sosyalist İşçi, bürokratik olmayan, kitlesel, aşağıdan yukarı örgütlenen, aktivistlerin çok rahat bir şekilde kendini parçası hissedebileceği, demokratik, çoğulcu yeni bir sol partinin hem çok büyük bir şansa sahip olduğunu hem de sol hakkında oluşan bütün haklı ön yargıları kırmak için elzem olduğunu düşünenlerin çıkarttığı bir yayın organı olarak aynı vurguyu sürekli olarak yaptı.

Daha yakın bir zamanda bu

yılın Haziran ayında yayınlanan 489. sayısında Sosyalist İşçi’de şunlar söyleniyordu: Gezi direnişinin açığa çıkarttığı en önemli ihtiyaç ise, özgürlükleri hiyerarşik bir şekilde sıralamayan, bir özgürlüğü görmezden gelip başka bir özgürlüğü savunuyormuş gibi yapmayan, hiçbir özgürlüğün savunulmasını ertelemeyen, savaşlara karşı olan, tüm dünyanın ezilenlerinin çıkarının bir ve aynı olduğunu savunan; iklim kriziyle, ekonomik kriziyle, yarattığı yoksulluk, yolsuzluk ve adaletsizlikle gezegeni yaşanmaz hale getiren kapitalizme karşı olan, Ermeni soykırımıyla hesaplaşmadan demokrat olunamaya çağını bilen, Kürtlerin özgürlüğünü ve kendi kaderini tayin hakkını koşulsuz savunan kitlesel bir partidir. Böyle bir kitlesel sol parti, emekçilerin kurtuluşunun ve özgürlüğünün, emekçilerin kendi eylemlerinin, mücadelesinin ve direnişinin ürünü olacağı yaklaşımına sınıksız sahip çıkmalıdır. DSİP’in attığı her politik ve örgütsel adım, bu hedefe yöneliktir.” (Kitlesel yeni bir sol için, Şenol Karakaş)

Sosyalist İşçi’nin 309 sayısında yayınlanan yazısında Doğan Tarkan yeni bir sol ihtiyacıyla ilgili şunları yazıyordu: “Bugün siyasi iktidara karşı işçi sınıfının birliği gerekiyor. Bunun gerçekleşmesi ise ancak yeni aktivist kuşaklarının harekete geçirilmesi ile

mümkündür. Bizim öncelikle yapmaya çalıştığımız budur. Yeni aktivistleri harekete geçirmek ve bir dizi kampanyada birleştirmek.

Ne var ki ihtiyaç bundan daha ötededir. Bir siyasal oluşum bütün bu kampanyaların aktivistlerini bir araya getirmelidir. 2007 seçimlerinde Baskın Oran ve Ufuk Uras kampanyaları bunu sağladı. Bugün de ihtiyaç benzer bir adımın örülmesidir. Bu doğrultuda bir dizi adım atılmaktadır. Ama bu adımların hemen hepsi yeni aktivistleri değil var olan solu veya daha doğrusu bir kısmını birleştirmeye çalışmaktadır. Var olan solun birliğinin anlamsızlığı çeşitli seçimlerde defalarca kanıtlandı. Defalarca Türk solu Kürt hareketine eklenerek birleşti ve her defasında çok kötü sonuçlar aldı ve hatta her defasında bir öncekinden geriye düştü. Öyleyse bu tutumun bir anlamı yok. Bizim ihtiyacımız sokakta, mücadele içinde inşa olan bir yeni harekettir. Sadece örgütün kendisi değil, bütün unsurları, hareketin içinden gelen yeni aktivistler olmalıdır.”

Bu ihtiyaç, bugün de tüm yakıcılığıyla ortada duruyor. Sosyalist İşçi etrafında bir araya gelen bizler, yeni bir sol, kitlesel antikapitalist bir oluşum için harekete geçtik.

Yıldız Önen